Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

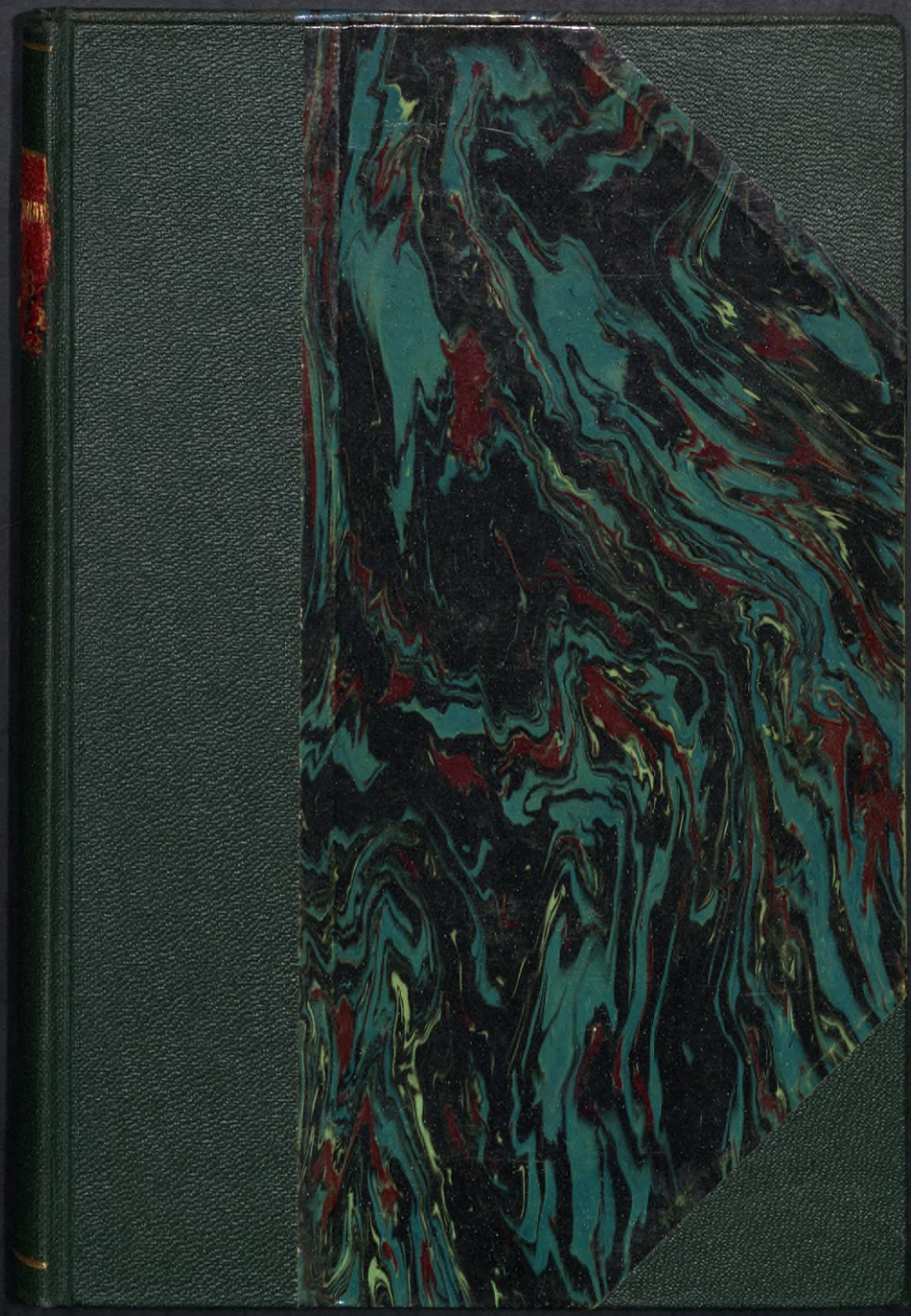

TILL-
HÖR
GÖTEBORGS
STADS-
BIBLIOTEK

HASSE Z

DE 18

ALBERT · BONNIER
STOCKHOLM

DE 18

HISTORIER

AF

HASSE Z.

[Hasse Zetterström]

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1909

INNEHÅLL.

Svamp 9
Hygieniska Klubben 14
Vår 21
Vårmoder för herrar 26
Annonser 30
Karneval på Tärna 36
Historien om kapridolerna och ordföranden i Djurskydds-
föreningen 41
Cederström och Kolström 50
Rosenlund ger en trolleriseans 54
Hästen 62
Sommarnöje 72
Osa Krack 78
Tissel och Tassel 88
Kvinnojakten i Stockholm 92
Väckareklockan 96
Bref från Emanuel 103
Jiu-Jitsu! 108
Ett eget hem 120

Käre läsare.

Älskade läsarinna.

Jag är nu här med en liten bok igen. Det är min 23:dje bok. Den innehåller många tänkvärda och nyttiga små vinkar för eder alla. Och jag anser att ni bör vara tacksam för att den kommit. Den är skrifven på kinesiska. Jag skrifver roligast på det språket. August Strindberg har sedan välvilligt öfversatt den. Han ber om sin hälsning.

Mina böcker bruka gå rätt bra. En gång var jag i Arvika och blef bjuden på middag till borgmästaren. I förmaket fann jag min 21:sta bok (Skogsrån och Palsternackor). Den tjänade som underlag till divansbordets fjärde ben. Det var en lagom tjock bok.

Jag är nu sysselsatt med ett nytt stort sammanhängande arbete som kommer att behandla den Sociala Frågan. Blifvande abonnenter på detta arbete torde anmäla sig i författarens bostad hvarje helgfri dag kl. 4—5. Obs. möbler, husgeråd och juveler äro räknade. Så de ...

Lifvet är emellertid rätt underligt. För en tid sedan var jag i utlandet. Det var en vacker afton och jag gick till en af stadens nöjeslokaler. Det var ett sorts Tivoli. Där fanns rutschbana och dansbana och många små varietéer. Där fanns också en tombola. Man satsade 1 krona och så vann man ingenting. D. v. s. man kunde vinna 200 kr., 300 kr. och flera hundra kronor, men det gjorde ingen. Jag spelade icke den kvällen, ty jag visste att jag hade otur, men bredvid mig stod en svensk sjökapten och pröfvade lyckan. Han sköt fram en enkrona till flickan och fick en lott. Lotten föll ut med 200 kr. Kaptenen skulle just ta emot pengarna, då en stor tjock dam, som stod bredvid, började skrika, att det var hennes lott. Hon hade också lämnat fram en krona och hon var säker på att den lotten var hennes. Kaptenen funderade ett ögonblick

och alla undrade vi hur det skulle gå. Så räckte han lotten till den tjocka damen och sade:

— Lotten är naturligtvis er, då ni säger det. Så tog han upp en ny krona och bad om en ny lott. Hjulet snurrade — och lotten föll ut med 1,000 kr.

Kaptenen tog sin vinstlapp, vände sig till den stora feta damen och sade:

— *Är den också er?!*

Så skall en man vara.

Jag förlorade senare 487 kr. och 50 öre på samma tombola. 50-öringen gaf jag ett expressbud för att han skulle hålla mig tills jag kom ut.

Boken kallas De 18, därför att antalet historier är 19 med den här.

Med högaktning

Hasse Z.

Svamp.

Just nu är svamptiden inne. Nu skola de plockas och läggas i burkar och ställas på hyllor så att man har något att bli led på i vinter.

När min hustru hade syltat krusbärssylt och hallonsylt och svarta vinbärssylt och enbärssylt och nyponsylt och björnbärssylt och häggbärssylt och rönnbärssylt och hallonochblåbärsochlingontillsammanssylt så sade hon:

— Nu får jag börja med inläggningarna!

Jag gick ut på verandan och såg på naturen. Det var en vacker natur, och midt i den gick Janssons ko och åt, litet natur här och litet natur där. En del lämnade hon godhetsfullt igen, men en del försvann alldeles.

Jag ropade på min hustru. Hon kom genast,

ty hon trodde att det var löjtnant Lindgren som red förbi.

— Där går Janssons ko, sade jag. Det är ingen på platsen som ser oss. Låt oss gå ut och ta henne och lägga in henne för vintern. Inlagd ko — det passar väl om det blir svåra tider.

Min hustru gaf mig den blick som Kleopatra slängde åt Sokrates strax innan hon gaf honom giftbägaren och gick in och skref af Hulda Viklunds recept på inläggning af råskalade Västerås-gurkor utan frön.

Men jag gick ut. På ångbåtsbryggan sutto fruarna och de sade:

— Kära Amelie, jag plockade 16 liter i går. Agust tycker mest om fårtickor, man steker dem i smör och litet pepparrot. Smörsvamp är charmant.

— Tänk, doktorinnan fick 18 liter kantareller i lördags.

— Sa' hon ja. Jag såg korgen. Det låg 3 stycken och skrek efter hvarann på botten. Nej du, jag känner *ställena*.

— Majorskan var uppe i hagen i går. Hon

kom hem med en flugsvamp och hennes man stängde in sej för aftonen.

Dagen därpå gick jag ut och plockade svamp. Min hustru var med, och vi buro en klädkorg emellan oss. Vi plockade nämligen litet ved också hvar vi kunde komma åt. Veden lär bli dyr i år, och jag har tänkt att vi åtminste ska ha med oss en half famn till sta'n. På vägen mötte vi kamrerskan:

— Hämtar herrskapet sin tvätt själfva, sade hon och smålog som Tekla Åhlander, när hon är som bäst.

— Nej, sade jag, vi plocka svamp. Jag såg ett ställe i går borta i Lillhagen. Vi ha nyss burit hem en klädkorg full och nu ska vi efter en till.

— Kors då, sa' kamrerskan och smög sig ned till arrendatorn och gaf hans Olle 3 kr. och ett äpple, som hon knyckt i trädgården, för att han skulle smyga sig efter oss och se hvart vi togo vägen. Och vi plockade svamp och ved. Jag plockade flugsvamp och röksvamp och Karl-Johanssvamp och kantareller och mera flugsvamp och skiflingar och triflingar och allt jag kunde få fatt

i, och så bar vi hem alltsammans och så sorterade jag den giftiga svampen för sig och så lade jag den i en liten korg och gick in i Svenssons kök. Där stod Svenssons piga, som är nästan vindögd af dumhet.

— Här är litet svamp, sade jag. Det är fin svamp. Koka den till middan och ge herrskapet och hälsa från mej. Det är som en öfverraskning.

— Tack, sa' Svenssons piga och neg och kastade ett öga ut genom fönstret rundt om hörnet och ut på sjön, där hennes fästman satt och tjuffiskade i Olssons båt i Perssons fiskvatten.

Svenssons bäddades ned på eftermiddagen och på kvällen dog Svenssons. Det var synd på en så'n vacker familj.

Men jag gick ut för att plocka mera svamp. När jag kom upp i hagen så stodo fru Hansson och fru Persson och fru Jonsson och fru Lönnblad och fru Höglund allesammans på huk med lockarna mot jorden och bara plockade svamp. Jag kom smygande bakifrån.

— Stå stilla, fru Hansson, sade jag, alldeles stilla.

Fru Hansson stod alldeles stilla, ty hon trodde att en huggorm höll på att slingra sig uppför hennes högra ben. Jag tog sats, en bra sats, och hoppade bock öfver fru Hansson. Hon stod utmärkt. Så sprang jag vidare.

— Stå stilla, fru Persson, ropade jag.

Fru Persson stod alldeles stilla, ty hon trodde att en geting kröp in under snörlifvet. Så tog jag sats och hoppade öfver fru Persson. Hon stod också bra. Sen hoppade jag öfver fru Jonsson och fru Nilsson och fru Lönnblad och fru Höglund. Fru Höglund stod inte så bra — hon gaf efter i knävecken, hon är 65 år — men jag kom öfver ändå.

Jag var litet trött, men jag orkade ändå gå hem och packa in det nödvändigaste och flytta till sta'n med första båt. Det börjar nämligen bli litet kallt nu om kvällarna. Annars har sommaren varit härlig, lagom varm och lagom blåsig.

Jag tycker inte vidare om blåst.

Hygieniska klubben.

Herr Blom, bekant från historien om anjovisburken — se mitt arbete Krasse — kom hem kl. 5 min. öfver 10. Han öppnade icke tamburdörren med sin egen nyckel. Han tryckte i stället på ringknappen. Det dröjde ett ögonblick. Så skramlade säkerhetskedjan till, dörren öppnades på glänt, och fru Blom hviskade förskrämd:

— Hvem är de' som ringer så här dags?

— Det är jag, sade Blom.

— Jösses så du skrämde mej, skrek fru Blom. Hvarför ringer du? Har du glömt nyckeln?

Herr Blom steg in i tamburen, tog af hatt och rock, höll plaggen på armen och sade:

— Häng det här på piskbalkongen.

— Hvarför de'? sade fru Blom.

— Det skall du få höra om en stund. Öppna fönstret i mitt rum, tag på dig en filt och sätt dig i salen, så skall jag berätta något.

Fru Blom tänkte: hva ä de nu för fel med maten igen? Sydde jag inte fast rockhängarn i går? Ska han börja bråka om vinterhatten igen?

Hon satte sig i salen. Herr Blom kom in efter och jungfrun som vaknat af ringningen stod i bara linnet ute i serveringsrummet och höll handen för ena ögat medan det andra låg i nyckelhålet till matsalsdörren.

Herr Blom ställde sig framför sin hustru, lade armarne i kors öfver bröstet, som han sett Napoleon göra på gamla Dramaten, och sade med allvarlig röst:

— Vi skola börja ett nytt lif. Du och jag och barnet och Amalia. (Amalia bytte om öga. Det var ett trångt nyckelhål.) Hör nu noga på, fortsatte herr Blom, *jag har i dag gått in i Hygi-eni-ska klubben.*

— Håller den också sina sammanträden på Strömkaféet?

Herr Blom besvarade icke denna fråga. Den var under hans värdighet. I stället sade han:

— Vet du hur stort rummet är där du ligger om nätterna? Jag vet det. Jag har räknat ut det på hemvägen. *Det är så stort att du inandas samma luft 26 gånger hvarje natt.* Har du tänkt på det? 26 gånger!

— Aldrig i mitt lif, sade fru Blom. Men det är bäst du går och lägger dig, du har väl varit ute med Johansson igen.

— Jag kommer att ligga vid öppet fönster, jag kommer att ta af mej yllet, jag kommer att bada hvar dag, jag kommer att hädanefter lefva på vegetabilier, jag kommer att gå till sängs hvarje afton kl 9. Jag --

— Hon är 11 nu strax, sade fru Blom, du är 2 timmar öfver tiden.

Herr Blom gick in och lade sig i sitt rum. Han har eget rum. Han behöfver vara ostörd. Fönstret stod öppet. Han lät det vara så. Han låg på rygg i sängen och tänkte: kanske det inte är värdt att börja för häftigt, hvarpå han gick upp och stängde fönstret, tog på sig ett täcke till som vanligt och somnade.

Men herr Blom blef en energisk medlem af

Hygieniska klubben. Och se här hur det gick till på det första sammanträdet han var med om.

Sedan klubbens vaktmästare, klädd i reformdräkt sydd i *ett* stycke och utan fickor (det finns inga ställen där det samlar sig så mycket bakterier som i fickor), sett efter att fönstren voro öppna samt att golfspringorna besprutats med sublimatlösning, togo medlemmarna, som afvaktande stått samlade i tamburen, plats i lokalen och ordföranden, naturläkare Fredgren, öppnade mötet. Han hälsade de närvarande välkomna och bad att få yttra några ord om modern hygien:

— Mina damer och herrar! Hur skönt är det icke att vara fri från bakterier, att vara så rena som vi. (Här nös herr Blom. Han var inte van vid att sitta i korsdrag.)

Men, sade herr Fredgren, för att kunna vara fullkomligt sund måste man ju lefva efter vissa hälsoregler. Vi känna alla dessa regler, men för vår nye medlem, grosshandlare Blom, vill jag här meddela dem:

Begagna icke underkläder. De hindra utdunstningen.

Begagna icke heller strumpor. De förvekliga

fötterna och glöm icke att skodonen skola förses med lufthål i sulorna. (Det har jag redan på den ena, tänkte herr Blom.)

Undvik näsdukar. De samla bakterier. De få endast användas att vifta med om någon kär anförvant reser bort.

Begagna aldrig hatt. Alla flintskalliga ha användt hatt. Gå barhufvad. Håret skall vara kortklippt och får icke benas — användande af kam och borste är hälsovidrigt.

Ligg på rygg då du sofver. Sof lugnt. Dröm icke. Stig upp genast du vaknar, drick en kopp välling och gå sedan naken 1 timme för öppet fönster.

Ät på bestämda tider, rök icke och förtär inga alkoholhaltiga drycker. (Herr Blom föll i tankar.) Sof 8 timmar på sommaren och 9 på vintern. Håll humöret i jämvikt och laga att magen är i ordning. Detta är de allmänna reglerna, sade herr Fredgren och lämnade talarestolen under lifligt bifall.

Sedan höll fröken Friskson ett anförande om faran af att tala i telefon, samt det nyttiga i det alla familjemedlemmarna så mycket som möjligt

gingo barfota äfven på bjudningar. Skattmästaren bad därpå att få påminna de närvarande om att årsafgiften skulle erläggas under aftonens lopp med en desinficierad tia. Så serverades en kopp te. För att undvika smitta hade hvar och en med sig en kopp, som låg i ett hermetiskt fodral. Herr Blom hade ingen sådan kopp. Han var glad åt det. Därpå upplöstes sammanträdet och de närvarande aflägsnade sig utan att beröra något så smittoförande som ledstängerna i trapporna.

Herr Blom gick hem ensam. Han tänkte mycket under det han gick. Utanför Operakällaren stannade han af gammal vana, men efter 5 minuters kamp med ett sämre jag fortsatte han hem.

Denna natt låg han vid öppet fönster. På morgonen hade han snufva, men han använde ingen näsduk. Han drack sin välling. Han blundade när han gjorde det. Han gick naken 1 timme i starkaste drag. Han frös så att tänderna skallrade, men han höll ut.

På middagen klockan 3 gick han till sängs. Doktorn ansåg att det var bäst. Han såg själf efter att fönstren voro stängda, att spjället var

skjutet och att det fanns fyra filtar i sängen. Han tog in 3 kinakapslar och drack en half liter varm mjölk med 2 kupor konjak. Han låg till sängs i 4 dagar, och då han steg upp var han fri från all hygien. Dagen därpå satt han på Operakällaren och telefonerade som vanligt hem att man inte behöfde ställa fram någon smörgås för han åt ute med en affärsvän. (Johansson.)

Herr Blom blef sig själf igen och han kände ingen smärta, när han fick höra att Hygieniska klubbens ordförande hade aflidit. Han hade förkylt sig efter morgonbadet. Det var en half grad för varmt. Hygieniska klubben gjorde en stor begrafning och i enlighet med klubbens princip var det 8 små hål på kistlocket för luftväxlingens skull.

Denna historia är sann. Men som motto glömde jag att sätta: gå aldrig ifrån dina ovanor!

Vår.

Klockan är tolf på dagen och det regnar.

På mitt fönsterbleck sitta dufvorna Karin och Adolf. Karin är så hvit en dufva kan vara på ett fönsterbleck i en stad och Adolf är svart med hvit hals.

Adolf. Kurr, kurr — det regnar igen.

Karin. Nytt, nytt! Har de gjort annat i 3 veckor. Jag är våt in på bara kroppen. Hur dags gick han opp i dag?

Adolf. Notarien? Strax efter tolf, slog opp fönstret så jag höll på få foten emellan. Människorna bli allt mer obesvärade.

Karin. Det här blecket är säkrare, här gå fönsterna in. Har det händt Amelie något?

Såg henne i morse i takrännan — hon hälsade inte.

Adolf. Förnäm. Varit borta i familj. Hörde historien i går på bysten.

Karin. Min mamma sa' att det heter staty, men stockholmare säga byst, kurr, kurr. Hur va' de med Amelie?

Adolf. Ingenting. Hvar bodde din mamma?

Karin. På Kungliga Biblioteket.

Adolf. Nå, då så. Staty — kurr, kurr. Amelie satt på grosshandlarns bleck tre trappor upp och fönstret var öppet och så låg det ärtor på blecket. Amelie tyckte det var frukostdags och så åt hon. Utmärkta ärtor — Nordqvists blandning. Det låg ärter in på fönsterposten och så gick Amelie in. Kurr, kurr.

Karin. Farligt, farligt.

Adolf. Ja, ja, så sprang en pojke fram och tog Amelie, lade en handduk öfver henne och stoppade in henne i en kommod, krock, krock, och så gick pojken i skolan.

Karin. Fräls oss ifrån ondo, huru gick det se'n?

Adolf. Amelie satt i kommoden. Det var

alldeles kolmörkt och Amelie tänkte på att hon skulle träffa Fredrik på banken klockan elfva. Då grät hon och försökte sparka sig ut men dörren var låst. Amelies hjärta som varit dåligt allt sedan hon bodde vid Hötorget, där är så fet mat, slog och bultade allt hvad det kunde.

Karin. Men hvarför hälsade hon inte på mig?

Adolf. Där satt Amelie tills pigan kom och öppnade dörren. Pigor bli alltid så förskräckta. Hon skrek på frun och i detsamma flög Amelie ut, kurr, kurr, och nu ä' hon så förnäm för ingen mer än hon har varit i kommod.

Karin. Min bror Elof blef öfverkörd af spårvagnen. Han halkade på skenan, en gammal fru tog hem honom och gipsade hans ben. Nu bor han på Kungl. Operan och hälsar bara om fredagarna — annars har han inte tid.

Adolf. I går tog dom ut innanfönsterna hos konsuln. Går bara regnet öfver så blir det sol och vår. Ack våren — kurr, kurr.

Karin. Adolf då, gamla gubben, låt mej vara — krock, krock —

Adolf. Se på människorna därnere, svarta

och gråa vandra de fram, tramp, tramp, så vattnet stänker om gatorna. Om solen ändå ville — Där går den unge författaren som skrifvit hela vintern ark efter ark — vet du hvad det blef? Jo, en stor bok som låg på hans bord. Och när den boken kom ut, stod där också en ros i ett glas och hans älskade läste i hans bok. Vet du hvad det blef sedan?

Karin. Jag har aldrig förstått mej på böcker.

Adolf. Jo, så kom boken ut och så satt en annan ung man och skref om den — jag var på det blecket med, det skrefs ju så mycket i det här kvarteret — och han tog ned boken. Sida för sida. Och alla människor förstodo strax att det var en mycket dålig bok och nu är rosen vissnad.

Karin. Kurr, kurr, hvem läser böcker, krock, krock, smörja, smörja, ger inte mat för dan en gång.

Adolf. Om ändå solen —

— — — — — — — — — — — — — — —

Så kommer solen, den bleka, vackra vårsolen ned mellan de höga husen i den svarta, våta gatan. Den kommer rätt från himlen och de två

dufvorna flytta sig med flinka fötter allt närmare hvarann. — Tyst går jag fram till fönstret och sakta drar jag ned gardinen, fast det är midt på dagen.

Vårmoder

för herrar.

Det är på tiden att jag lär er hur ni ska se ut nu på våren. Så att ni kan tas emot i bättre familjer och serveras före kl. 12 på I:klassiga restauranger. I min familj tas ni inte emot bara på kläderna. Jag fordrar rekommendationer af

Öfverståthållaren,

Stadsfiskal Stendahl,

Änkehertiginnan af Dalarne och

Fru Vilhelmina Skogh.

Har Ni betyg från dem så går det an att titta upp. Köksvägen.

Kavajen är i år modern. Samt utan knappar. Knappar få i år icke användas af *någon* gentleman! I stället begagnas knappnålar som man

tar ur och sätter i. Knappnålarna skola vara röda med blå hufvuden. Hufvudena sitta i år i motsatt ända mot förr om åren. Kavajen är i år grön, gul, blå, svart, samt ofta skär eller af en annan färg. En dansk tidning, som har egen korrespondent i London, meddelar att ärmarna skola gå en kvarts meter nedanför fingrarna och sedan sammanknytas. Därigenom sparar man handskar. Samma blad uppgifver angående västen att den i år är lång och trång samt räcker till knäna. Inga västknappar! Det är så tråkigt att se dem hänga och slänga på en tråd. I stället användas häftstift. De fästas icke i själfva kroppen — naturligtvis! — utan i en bräda som stickes in mellan skjortan och västen. Gamla linjaler passa utmärkt.

Halsdukar användas äfven i år, dock icke till hvardags. Halsduken är grön (på ena sidan) och grön (på andra sidan). Den knytes i nacken.

Käppen är två. En i hvardera handen. Håret är benadt med två benor. En på hvardera sidan. Obs.! Ingen i midten. Skodon användes ej! Tåhätta kan man få ändå, om det blir varmt.

Vi ha glömt öfverrocken. Den är fodrad och försedd med ficka på ärmarna. Det är det

nya! Fickorna äro så stora att de ge utrymme åt 2 liter = 6 halfbuteljer.

Hatten är i år mycket låg. Ligger på öronen. Intet foder. Men i stället en liten spegel i kullen. Hvar gång man hälsar ser man sig själf. Glad syn. Innanför svettremmen ligga 2 äss och 3 kungar. Alltid bra att ha på resor om man träffar Sjöland.

Naglarna skola numera vara kortklippta. Ju kortare desto finare. Kan man så småningom lyckas få bort dem så desto bättre. Man har ju ingen nytta af naglar om man inte händelsevis vill öppna en klocka. Men det kan man ju också bryta af en fruktknif på. Klocka användes för öfrigt icke numera. En öfverskorpa ger samma illusion.

Skjortan är i år kulört — öfre hälften — och hvit — nedre hälften. Man kan sålunda vända den och ha den 14 dagar längre än vanligt. Kalsonger användas äfven på sommaren. Om man händelsevis fryser.

Näsduken är stor och lufttät och i plånboken har man sitt eget eller Anders Zorns kreditiv. Zorns är bäst, ty det är något större.

Så bör ni se ut i vår. Upp med hufvudet, ut med magen, och blicken mot gatan. Det händer man kan hitta något. Jag hittade häromdagen 2 kr. på ett bord på Operakafét. En gäst hade lagt dem där som likvid för förtäring. Men efter som jag kom före vaktmästarn . . .

Annonser.

Folk annonserar så trefligt nu för tiden. I synnerhet när det rör de egna angelägenheterna. Födde, döde, vigde och förlofvade.

Förr stod det:

En sons lyckliga födelse hafva vi den stora glädjen meddela.

Axel och Mia Persson.

Nu heter det:

En bussig grabb kom i går!

Pelle och Anna.

Eller:

En riktigt duktig jänta.

Olle och Inga.

Eller:

Frans har fått en liten bror.

Albin och Märta.

Allt det där är mycket originellt. Liksom detta, som är mycket enkelt men talande:

N:r 8. Son.

Fredrik och Johanna Olsson.

Födelseannonser göra sig utmärkt på rätt tid. Det passar sig inte att det står så här:

Förlofvade:

Anna Svensson

och

Karl Hagström

och så strax efter

En morsk jäntunge.

Anna Svensson och Karl Hagström.

Det ser inte bra ut. Folk vill gärna prata.

Samvetsäktenskap kan också annonseras, men mera originellt än i Brand, där det brukar stå:

Fritt förbund

ingåtts mellan

etc.

Ta det så här:

Nu ha vi flyttat ihop på en tid igen, få se hur länge det räcker!

Högaktningsfullt

Kalle Holm och Anna Larsson.

Jag har hört talas om ett samvetsäktenskap, ett verkligt fritt äktenskap utan *alla* band. Ingen präst, ingen borgmästare, bara samvetet. I den familjen fick man en son. En vän kom på besök och frågade modern:

— Hvad heter den lille gossen?

— Hvad han heter? Han heter naturligtvis *Fri!!*

Måtte det gå den gossen väl. Utan hängslen hvarken till kropp eller själ.

Men hvarför annonserar man inte också uppslagna förlofningar?

Uppslagen förlofning.

Karl Persson

och

Fia Karlberg.

Eller:

Slut mellan oss (för alltid):

Oskar Jonsson

och

Lisa Pettersson.

Dessutom ä' dödsannonserna för allvarliga. »Min outsägligt älskade maka» låter bra för dem som inte umgåtts i huset. Nej, litet mera kläm! Och så mera humör. En sådan här annons skulle väcka uppseende och afund:

Min evigt älskade svärmor trillade af pinn i går strax efter elfvakaffet.

Frid åt henne och oss.

Samlingen sker i sorgehuset kl. 6.

OBS.! Efter begrafningen — boston för dem som så önska. Alla välkomna!

Olof Bergman.

Naturligtvis bör man också meddela skilsmässorna. Diskret!

Skilda.

Pelle Granberg
och
Ingrid Wallin,
född *Palmlund.*

Eftersom det var Granbergs fel så behåller jag Oskar. (5 år).

Hustrun.

— Tack för hjälpen!

— Å, jag ber, det var bara en liten vägledning i all vänlighet.

P. S. Var diskret i annonserna. Det här duger inte:

Axelssons Damfrisering rekommenderas.

Leverera hårvalkar till grefvinnan Klitterhjelm.
OBS.! Behöva ej tas af om aftonen.
Lätta, starka!

Och genera aldrig era vänner. Häromdagen for Alexander till Malmö. Jag var nere vid tåget och tog adjö. Där var mycket folk på perrongen och på platformen. Alexander såg allvarlig ut. Men då tåget satte sig i rörelse skrek jag högt för att göra honom litet glad:

— Alexander, glöm inte att ta ut tänderna i svängarna!

Alexander steg af i Liljeholmen och inväntade nästa tåg.

Karneval på Tärna.

Fru och Hr Cecilia Bååth-Holmberg ha äran inbjuda Herr Hasse Z. till karneval på Tärna kl. 6 e. m.

Klädsel: För herrar: Högtidsdräkt med fasta strumpor och hela kalsonger.

För damer: Höghalsad klädning med långa ärmar, kängor till knäna samt släp. Se för öfrigt klädseln för herrar. O. S. A. Sveriges Väl kostar till årets slut 1,25 pr kg. (med hembäring).

Mina vänner afrådde mig. De sade att jag skulle få en tråkig afton. Det gjorde att jag for. Jag är så trött på glada aftnar. Tärna ligger riktigt vackert. Herr Teodor stod själf på den mattbelagda trappan — på Tärna finns ingenting naket — och tog emot mig.

— I Riksförbundets mot Osedlighet i litteratur,

press och bild namn hälsar jag er välkommen, sade han.

— Hjärtligt tack, sade jag. Förlåt bara att jag är nog oanständig att ha uppvikta byxor, men de äro tyvärr sydda så.

— Dem renom är allting uppvikt, sade Teodor, och så trädde vi in i huset. Fru Cecilia skred jämnfota emot oss. Hon rullade på trissor med benen strängt ihop och »fötter slut». På Tärna anses det opassande för damer att röra hvarje ben *för sig*. Fru Cissan räckte mig sin hand på 2 meters afstånd och så rullade jag henne framför mig in i festsalen. Jag tog på mig en mask.

Gästerna hade redan kommit. Alla voro maskerade och alla sutto på väggfasta bänkar rundt salen. Man talade i hviskande ton med hvarandra och jag uppsnappade följande samtal:

— Huru lågt står icke litteraturen i Sverige för närvarande! Har Ni läst Fariséens hustru?

— Ack ja. Något värre kan jag ej tänka mig. Jag har läst den tre gånger.

— Te är bra godt.

— Ja, med socker.

— Har Ni sett de nya vykorten från Riksförbundets förlag?

— Ack nej.

— De äro så sköna. Det är vanliga 5-öres brefkort utan fotografier, i stället står på dem: Slut ögonen och tänk er här det vackraste ni vet!

— Så praktiskt! Hvad tänkte ni?

— Jag tänkte mig öfverste Melander.

— Ja, han är skön.

— Har ni varit i Stockholm nyligen?

— Ja, hm. Jag har varit uppe för att kontrollera teatern, isynnerhet Oscarsteatern. Jag såg Dollarprinsessan med Calle — herr Carl Barcklind. Något hemskare kan ej tänkas! Jag såg den 5 gånger.

— Förlåt, min fröken, skola vi ej dansa litet?

— Jo tack, man kan bli så kall om kroppen annars.

Dansen började. Herrarna stodo stilla och Damerna togo fart och rullade på trissorna rundt omkring dem. En ung flicka, som genast gjort ett djupt intryck på mig genom sin vackra, milda röst, rullade rundt mig. Plötsligt upphörde dan-

sen. Fru Cecilia hade klappat i händerna och ropat: 2 minuters rast! Under denna rast stodo vi alldeles stilla och andades djupt och lugnt. Herr Teodor, som satt vid pianot och spelade, lät sina händer hvila på tangenterna och såg med sina vackra blå ögon rätt upp i taket. Det var för oss alla en stund af djup frid och lycka.

De två minuterna gingo. Herr Teodor slog an ett ackord och dansen började på nytt, då något inträffade. Det var min dam. Ingen vet egentligen hur det gick till. Hon kom att röra vänstra foten, den fastnade i klädningsfållen under det att den högra foten gaf sig i väg utåt golfvet. Hon sträckte ut armarna och med ett fasans skri föll hon raklång till golfvet. En förfärlig villervalla uppstod, musiken tystnade och man skrek om hvarandra. I den allmänna förvirringen sprang jag fram, lyfte upp min dam och bar ut henne. Under vägen föll masken af och jag kände igen henne, utan att veta hvem hon var. Hvar hade jag sett detta lilla vackra ansikte, som såg på mig med två, högst förvånade ögon? Hvar? Då jag kom ut i korridoren ställde jag min dam på

fötterna och lät henne rulla till galoschhyllan. Där sjönk hon ned och sade:

— O, gud i himmelen, den som nu vore tillbaka i lugn och ro på Strömkaféet!

Det var Greta! Nu kände jag igen henne. I hast fick jag af henne trissorna, vi kastade på oss ytterplaggen och sprungo i yrande fart till järnvägsstationen. Väl ditkomna vände vi oss om och tittade mot Tärna. Där lyste ännu ljusen, men efter några minuter släcktes de. Klockan var nämligen en kvart öfver sju på kvällen och så dags sluta karnevalerna där.

På vägen till Stockholm fick jag veta hur Greta kommit till Tärna. Jag svor på att icke berätta hemligheten. Jag håller mitt ord. För öfrigt finns det ingen Greta på Strömkaféet.

Historien om kapridolerna

och ordföranden i Djurskyddsföreningen.

— Jag älskar det oförargliga skämtet, sade H. E.

— Ja, naturligtvis, sade B. Du vill inte bli störd. Min mening är, att man inte bör förargas.

— Utan förarga, sade D.

— Nåja, sade B. Har ni hört historien om kapridolerna? Det är en förarglig historia.

— Jag har hört den, sade H. E. Men bara tre gånger förut. Du kan gärna dra den en gång till. Kanske fins det något nytt i den.

— Såå, sade B. Det är i alla fall en fördel med gamla historier — man vet, hvar man skall skratta.

— Och hvar man ska' låta bli.

— Jag skref revyer på den tiden, en till sommarn och en till nyåret. Jag och F. skref pjäserna tillsammans och vi hade ofantligt roligt, före premiärerna. På den tiden hade vi en regissör vid teatern, en dansk herre, som hade hand om rekvisitan, om kostymerna, om allt som skulle köpas, om utstyrseln. Direktören låg ju mest i Stockholm och sysslade inte mycket med denna filial. Dansken var den snålaste karl jag träffat. Han sa' innan vi började:

— Jag har två mycket vackra balletter, en stjärnballett och en badballett, härliga kostymer, direkt från Berlin. Ni måste lägga in dem i andra akten.

Vi kände de balletterna. De hade dansat i 6 revyer förut och dessutom understundom tjänstgjort i »lefvande bilder» på välgörenhetstillställningar. Vi gjorde mannen föreställningar, det hjälpte inte. Han måste ha sin egen utstyrsel. Slutligen vägrade han att ge primadonnan en ny kostym till monumentnumret. Hon gjorde en staty. Hon fick gå in i en gammal trasa, som suttit på en måndrottning för 3 år sedan. Den

var blå från början. Nu var den ingenting. Jag sade till F.: Mannen måste straffas!

Så reste jag till Stockholm i en affär, och när jag kom fram, fick jag en liten idé för Larsens — danskens, räkning. Jag gick till närmaste telegrafkontor och afsände följande telegram:

Regissör Larsen
X-borg.

Skaffa genast två kapridoler!

Lundqvist.

Lundqvist hette direktören, och hvad kapridoler är vet jag inte ännu i dag. Det finns ingenting som heter så.

Larsen fick telegrammet och han tänkte: det är något till en pjäs! Jag skall skaffa det! Han gick ut i staden och på gatan mötte han F.

— Hör nu, säg mig en sak, sade han, hvar ska' man få två kapridoler?

— Kapridoler, sa' F. Hvad ska' ni med dem?

— Det vet jag s'gu ikke! Direktören har bedt mig skicka två stycken. Inte finns det kapri-

doler här? Han har telegraferat och bedt mig sända dem genast.

F. började förstå, och så sade han:

— Hr Larsen skulle gå till Centralteatern. De ha nog. Kanske dom lånar ut ett par.

Larsen gick till Centralteatern.

Där var stängdt, ty detta var på sommaren. Han kom till F. igen och sade:

— Nej, det gick inte. Om vi vore i Köbenhavn, hade jag haft ett par genast! Här i sta'n finns ju ingenting. I Köbenhavn ha vi kapridoler, fullt med kapridoler.

Här såg han ängsligt frågande på F., och hans ögon sade: hvad f-n är kapridoler?

F. svarade:

— Ja, naturligtvis. I Köpenhamn finns det. Res dit. Ni kan ju vara här i öfvermorgon igen. Jag ska' se efter teatern. Lundqvist betalar nog resan. Ni tar ju kapridolerna med er hem. Det blir billigare i frakt.

— Ja, kanske, sade Larsen.

På kvällen reste han. Han var borta en dag, och då han kom tillbaka, höll F. sig undan. Men på middagen gick han till teatern. Han

gick frankt in på kontoret. Larsen satt där. Han såg pinsamt behärskad ut.

F. gick ut igen utan att hälsa. F. är en rädd karl. I dörren mötte han Lundqvist, direktören, och bakom honom gick han in igen. Larsen sprang ned från stolen, gräfde i ena fickan, så i den andra, därpå i den tredje och fann slutligen i den fjärde ett telegram. Han höll det för ansiktet på chefen och skrek:

— *Hvad fanden mener di med kapridoler!?*

Här drog sig F. återigen diskret tillbaka, och jag har aldrig fått höra, hur Larsen och Lundqvist ordnade den lilla affären.

— Förlåt, sade D., som väntat på detta ögonblick för att få förstöra historien, var inte Lundqvist förlofvad med en kvinna som bara hade ett ben?

— Jo, sade B.

— Jag vill minnas, att jag hört något sådant, sade D.

Och så tänkte vi alla på den enbenta kvinnan och glömde kapridolerna.

Efter en stund sade D.:

— Minns ni Shellack?

— Ja, vi mindes Shellack. Det var en rolig karl. Han kunde förarga folk. Han är borta nu.

— Jag for en gång i spårvagn, sade D.

— Så märkvärdigt!

— Jag var ensam, och vagnen var full af folk.

— Du uttrycker dig något egendomligt.

— Nåja, ni förstår hvad jag menar. Jag satt där och kände de vanliga angenäma spårvagnsblickarna nitade vid min lekamen. Då kom Shellack in. Jag såg på hans min, att här skulle hända en olycka. Han hälsade bullrande hjärtligt, kallade mig för ni — vi voro bröder se'n elfva år — och satte sig bredvid mig.

— Nå, så trefligt att träffa er, sade han.

Det var dödstyst i vagnen, och alla lyssnade. Shellack skrek.

— Ja, det var mycket roligt, sade jag.

— Hvar har ni hållit hus så länge, fortsatte han. Ni kom ju ut från fängelset redan i våras!!

Jag kände hur jag blef blodröd och hur hatten började trycka i pannan. Allas blickar

sade: *Vi sitta i samma spårvagn som en långholmare! Att inte konduktören kör ut honom!*

Shellack fortsatte:

— Nå, er syster, stackars flicka, hur har hon det nu? Är hon kvar i frälsningsarmén? Fick hon inte en liten?

Här reste jag mig för att gå ut, men han satte mig ned och hviskade: Det är slut för den här gången! Du skall slippa mer!

Så småningom blef det lugnt i vagnen. Det kom in nya passagerare och de gamla stego ur. Vi märktes inte längre. Då kom en äldre man och satte sig midt emot oss. Han såg mildt allvarlig ut. Han var nästan vördnadsbjudande.

— Vet du hvem det är? sade Shellack.

— Är det Moses eller profeten Jonas?

— Nej, det är ordföranden i Djurskyddsskyddsföreningen. Följ nu noga med.

När det blef tyst i vagnen, sade Shellack till mig med hög röst:

— Hur mår din tax nu för tiden? Hon mådde väl inte illa af att jag sydde fast den där lilla rosetten vid svansen på henne?

— Nej, sade jag, hon blödde ett par veckor, men se'n gick det öfver. När hon blir bra, skall jag hugga svansen af henne, en bit i taget, så märkes det inte så mycket.

Här råkade jag se på ordföranden i djurskyddsföreningen. Hans ansikte uttryckte den djupaste afsky. Han såg öfvernaturligt hemsk ut.

— Jojo, fortsatte Shellack, man kan ha roligt med djur, om man förstår sig på dem. Du minns katten vi har.

— Minns ja, hon ref mej en gång när jag badade henne. Vattnet var för varmt, 52 grader vill jag minnas.

— Ja, hon. Henne har jag hängande i ett snöre i taket, medan jag är ute, för att hon inte ska' —

Här reste sig ordföranden i djurskyddsföreningen. Han skakade i hela kroppen. Vi reste oss också och följde honom ut på platformen. Han hoppade af medan vagnen var i gång och hade han inte ramlat på en gammal gumma, som stod på trottoaren, försjunken i tankar, så hade han stått sig rätt illa.

— Det var en elak historia, sade H. E.

— Nej, inte alls, sade D. Den är tvärtom oförarglig. Ty den har aldrig inträffat.

Därpå öfvergingo vi att tala om rockvaktmästare, hvarvid B. berättade — men därom en annan gång.

Cederström och Kolström.

Skärgårdsbor!

Godt tillfälle att tjäna en slant!

Denna historia är så sann den kan vara, berättad af Carl Alexander Cederström till Brunn, Ingarö:

Kolström heter ett ofantligt smalt och trångt sund mellan Baggensfjärden och ett annat vatten, hvars namn äfven står på kartan. I Kolström är vattnet lågt, och därför förvånar det ingen verklig sjöman, att vid ingången till den smalaste passagen står följande stort målade meddelande:

Stanna!!

Vid 25 kronors vite förbjudet för motorbåtar att här gå med starkare fart än 4 knop.

Och något längre fram finns följande upplysning, som också hör till dramat:

50 kronor i belöning

betalar Ångfartygsbolaget Strömma Kanal till den som kan leda i bevis, att motorbåt gått med starkare fart än 4 knop genom sundet.

Nu börjar pjäsen: Häromdagen gick Carl Alexander Cederström och Calle V. med Duo genom Kolström. Duo gick lätt och elegant och med 22 knops fart. Stannade vid Dyviken, Brunn.

Men i Kolström finns ett vakande öga. Det ögat tillhör handelsman Nilsson. Han telefonerade till Brunn:

— Jag såg att baron gick med Duo genom Kolström. Det var för stark fart och det måste jag anmäla.

— Det var tråkigt det, Nilsson, men se Duo kan inte gå långsammare — maskinen skulle ta skada.

— Ja, men jag måste anmäla. Jag får 50 kronor för hvar anmälan. Jag har anmält flera. Det blir att böta.

— Vi få väl göra det då, fast det är dåliga tider. Ajö, lilla Nilsson!

Med nästa båt som gick till stan, följde Carl Alexander Cederström till Brunn, Ingarö. Kommen i land gick han direkt till Strömma Kanals kontor. Togs emot och meddelade:

— Jag ska be att få anmäla, att en motorbåt, grosshandlare V:s Duo, gått med 22 knops fart genom Kolström. Man får ju 50 kronor för anmälan?!

— Jaha, vi ä' mycket tacksamma att få bevis. Såg baron båten?

— *Ja, jag var själf ombord och kan ta saken på ed.*

Carl Alexander etc. till Brunn, Ingarö, lyfte 50 kronor vid kassan mot kvito — 25 kr. till böterna och 25 kr. i ren vinst. Bugade och tackade och gick. På gatan mötte han handelsman Nilsson från Kolström.

— Har baron varit uppe på bolaget?

— Ja, jag var uppe och förberedde dom på, att Nilsson skulle komma. Skynda sej nu bara, så går det bra.

Det skulle smärta mig att behöfva beskrifva

Nilssons entré och sortie på Strömma Kanal — för utrymmets skull inskränker jag mig att till alla motorbåtsägare ropa ett vänligt:

— Passa på! Försumma icke tillfället till en liten extra förtjänst! Minst 25 kronor om dagen! Det räcker med 8 knops fart, men glöm inte att det gäller att komma före Nilsson till stan!

Har man inte egen båt för drifvandet af aftären, så tror jag nog att man för en liten afgift skulle kunna få hyra någon af baron Cederströms. Han är inte omöjlig.

Rosenlund ger en trolleriseans.

Vi umgås med Rosenlunds utan att skryta med det. Vi gå på deras bjudningar, ty någonstans skall man ju gå. Efteråt brukar jag spela af Rosenlund hans pengar, åtminstone dem han har hemma. Det dröjer sedan en tid innan vi komma dit. Redan när vi äro i trappan hör jag Amalia — Rosenlunds fru bär det namnet — stortjuta:

— O, Adolf! Att du kan bära dig åt på det där sättet! Sitta och spela bort allt hvad du har — och till en så'n där till! Hvart ska' de' ta' vägen? O, Adolf!

Då brukar Adolf svara:

— Hade han bara inte haft de korten på hand! Hade jag bara fått ässet! Hade Johansson lagt sej! Hade jag vetat att klöfveråttan satt där!

En gång öppnade jag tamburdörren, stack in en enkrona och sa':

— Udda och jämnt på årtalet, Adolf lille!

Jag höll på att få fingrarna emellan.

Men så sa' min hustru en dag till Rosenlunds hustru:

— Amalia lilla, sa' hon, skulle vi inte kunna vara tillsammans utan det där otäcka kortspelet, skulle vi inte...

— Ack, kära lilla Susanne, sa' Amalia, herrarna ä' ju *så* roade...

— Ja, men *vi* ha väl något att säga?

— Jovisst, sa' Amalia.

Vi blefvo bjudna till Rosenlunds veckan därpå. Rosenlund telefonerade och *lät mystisk.*

— Vi skulle ha en liten tillställning om onsdag kväll, sa' han. Bara en enkel smörgås...

— Jag känner era enkla smörgåsar sa' jag, jag känner dem i flera dar.

— Ni kommer väl, sa' Rosenlund, det blir bara ni och Carlssons och fröken Halldin.

— Då kommer *jag!*

— och Fredrikssons och unga Blomdahl...

— då kommer min hustru —

— och några till. Ni ska få se på något, som ni inte sett förut.

— Tänker du ta hem en *god* whisky? — sade jag.

—*Jag skall gifva en trolleriföreställning!*

— Då får barnen komma med, hva'? Dom ä' så roade af sådant!

— Nej, inga barn. Det blir här en seans i den *högre* magien.

— Tack, sade jag, vi kommer, lägg punschen och fröken Halldin på is!

Vi kommo. Det var som vanligt hos Rosenlunds. Frun tog emot i salongen. Hon bar en ny klädning. Min hustru sade genast ifrån, att hon ville gå hem tidigt. Carlssons vore före oss. Fru Carlsson hade fått en ny stifttand i öfre pärlraden. Jag såg det. Men jag sade ingenting. Jag gratulerade inte ens. Man är ju diskret. Fröken Halldin kom strax. Hon var söt. Jag sade henne det. Hon log. Min hustru upprepade, att hon ämnade gå hem tidigt.

Då kom unga Blomdahl. Han bar dubbelvikt krage till smokingen och hade suttit i Berns en timma förut. Det kändes på långt håll.

Rosenlund var på ett oroligt och upphetsadt gladt humör. Han sprang ut och in i alla dörrar och hans hustru sade:

— Men Adolf, hvad är det då?

Och Rosenlund svarade — med ögonen:

— Tig, människa! Om jag visste hvar jag lagt hjärterässet som jag måste ha i kortkonsten.

Så småningom kommo vi in i förmaket. Där rådde en viss skymning. Rosenlund sade, att det var nödvändigt för den magiska effekten.

— Hahaha, sade Carlsson. Ingen förstår hvarför Carlsson ofta säger hahaha utan anledning. Hvar skall det sluta?

Rosenlund hade ordnat sittplatser alldeles som på parkett. Fröken Halldin satt bredvid mig. Vi talade om den moderna svenska litteraturen — fröken Halldin har abbonnemang på Läsesalongen — då Rosenlund ringde på en liten klocka.

— Gå och öppna, Ernst, sade fru Carlsson.

— Hahaha, sade Carlsson igen.

— Mina damer och herrar, började Rosenlund. Jag vill nu visa er några små trollerikonststycken. Naturligtvis kan ingen människa trolla,

det vill säga, jaha, jag menar, det finns ingenting öfvernaturligt. Jag vill då först göra några små kortkonster. Ni ser här en vanlig kortlek.

— Får jag se på den! — sade jag.

— Du ser den här! Jag håller den ju här.

— Får jag blanda den! sade jag.

— Jag blandar själf, sade Rosenlund.

— Hahaha, sade Carlsson.

Så skulle jag dra ett kort. Fru Carlsson ville inte. Hon är så blyg. Jag drog hjärter åtta. Jag lade hastigt tillbaka det och drog ett nytt kort. Det var också hjärter åtta! Hela leken var hjärter åtta. Rosenlund blandade, slöt ögonen och tänkte. Därpå sade han:

— Det var hjärteråtta du drog.

— Nej, sade jag, det var spader kneckt.

— Det *var* hjärter åtta, sade Rosenlund.

— Spader kneckt! sade jag. Får jag dra en gång till?

— Nej, nu skall jag göra en annan konst, som aldrig har utförts förr, sade Rosenlund. Det är den försvinnande fågelburen. Vänta ett ögonblick! Rosenlund sprang ut i ett yttre rum. Efter en stund hörde vi honom ropa:

— Amalia, kom in ett tag!

Amalia gick in till honom och sedan de grälat en stund kom Rosenlund tillbaka. Han såg ansträngd ut och höll en fågelbur framför magen. Han ställde sig rakt framför oss, stirrade rakt ut i luften och skrek så mycket han orkade:

— **Gå!!!**

Det var meningen att buren skulle försvinna utan att man såg hvart den tog vägen. Jag är ledsen att säga, att konststycket misslyckades alldeles. Det var meningen att buren skulle fällas ihop och åka upp i ärmen, när Rosenlund skrek gå! och sträckte ut armarna. Buren gick ihop som ett gammalt paraply och slog Rosenlund på näsan och hängde upp sig på manschetten. Rosenlund skrek på handdukar och blyvatten, fru Rosenlund vred händerna och ropade:

— Om dom hade spelat kort ändå!

Unga Blomdahl sade:

— Det är alldeles förfärligt och Carlsson svarade:

— Hahahaha — kilig konst! Hahaha!

Så småningom blef Rosenlund lugn. Han nästan smålog och sade:

— Mitt herrskap! Äfven den skickligaste kan misslyckas. Jag skall göra om konststycket en annan gång. Men nu vill jag visa er min största konst. Jag släcker elektriska ljuset bara ett ögonblick!

— Usch, nej, sade fröken Halldin.

— *Släck!!* sade jag. Rosenlund släckte. När ljuset tändes igen såg Carlsson på fröken Halldin och sade: hahaha! Carlsson har alltid varit en fräck lymmel.

Rosenlund höll en duk i luften. Den var tom.

— Hokus, pokus! sade Rosenlund och tog fram ett fat fylldt med vatten under duken.

Vi applåderade ursinnigt.

— Vänta, det kommer mer, sade Rosenlund.

— Hokus, pokus! Och så fick han fram ett nytt fat med vatten ännu större än det första. Rosenlund såg förfärligt glad ut. Men just som han skulle ställa fatet på bordet, gled det ur hand på honom, och han tappade alltsammans, vatten och allt i knä't på hustru min. Det var den sista han borde ha tappat det på. — — — —

Jag minns ingenting af hvad som sedan hände.

Men jag vet att vi åkte hem i täckt droska. Det vill säga, jag satt bredvid kusken på kuskbocken. Fruntimmer, som legat i sjön, ä' inte min kulör. Men jag var ändå nog vänlig att föreslå en tur rundt om Djurgården, Stora promenaden, för att hon skulle hinna torka.

Nästa vecka spelade vi kort igen hos Rosenlunds.

Hästen.

Måhända har jag någon gång förut berättat hvar jag bor. Jag nödgas nu göra om det och därtill något tydligare — själfva historien är rätt mycket beroende däraf.

Alltså: i en utkant af staden, i ett jämförelsevis modernt hus med elektriskt ljus, som äfven brinner om nätterna, när man glömmer stänga kranen. Framför huset ligger en stor slätt, något kuperad, här och där en kulle eller en trupp soldater, som marschera, exercera och göra besynnerliga tecken till hvarandra med små hvita flaggor. Nedanför mina fönster går gatan och på andra sidan om den ligger en liten inhägnad äng, där man förr planterat tobak, men där nu ett friskt saftigt gräs växer. På vintern åka de

små barnen skidor här, och när vattnet, som rinner från alla gårdarna, fryser till, händer det att man kan få i gång en liten skridskobana. Men detta är på sommaren. Ängen ligger grön och vacker. Hvar morgon ser jag på den och glädes öfver att den icke är ett fyravåningshus.

Så en dag händer något. Det springer en häst på ängen! En brun, vacker, ung och glad häst. Han springer omkring och betar i gräset och svänger på svansen af idel glädje, ty flugorna äro ännu icke så farliga. Alla se vi hästen från våra fönster och man talar bara om den. Barnen springa ned på gatan och hänga på staketet och de undra hur den har kommit dit, men ingen vet det.

Pojkarna tala om den i trapporna och på magasinen låter det:

— En så'n vacker häst det har kommit hit. Han ser ut som en ridhäst!

Men pojkarna äro mest intresserade. Om man vågade gå nära den. Och klappa den. Han kanske bits. Olle som bor i 35:an kommer slutligen en dag ned med en hård brödkaka och ger honom den. Hästen tar den och sedan är han allas vän.

Men så —

Jag kommer hem en middag som vanligt. Och så ser jag en liten folksamling nere på ängen. Det har inträffat någonting. Uppe på gatan står skomakaren och talar vid glasmästarn. Jag har aldrig förr sett dem ute på gatan.

— Hvad har händt? Hvad är det?

— Å, det är en karl som vill stjäla hästen! Han kom för en halftimma sedan och gick bara rakt in genom grinden och skulle ta hästen. Men det fanns folk där nere och nu gör dom opp det.

— Jaså, sade jag och gick upp till mig. Jag satte mig vid fönstret och iakttog den lilla gruppen, som orerade där nere. Så sade jag till min hustru:

— Hvem rår egentligen om hästen?

Min hustru sade:

— Det tror jag ingen vet.

— Det är någon här som vill hämta den.

— Ja, det är ju skamligt.

— Kanske han rår om den?

— Inte!

Jag reste mig plötsligt upp. Jag hade fått

en af de bästa idéer jag någonsin haft. Jag tog min hatt och gick lugnt och stilla ned på ängen. En stor grof karl, som såg ut som en bonde, stod och höll hästen i manen. Han såg i hög grad förargad ut och jag hörde honom säga:

— Skall jag inte få ta min egen häst?! Släpp mej fram bara!

— Ni vill stjäla hästen, det är alltihop! — sade herr Johansson, som är föreståndare på karamellfabriken.

— Det är min häst! Jag har köpt den på marknan i förra veckan, svarade mannen.

— Bevisa det! — sade någon i hopen och alla skrattade.

I detta ögonblick klef jag rätt fram till honom som påstod sig äga hästen, såg honom rakt i ansiktet och sade:

— *Är Ni galen karl, ska Ni ta min häst!*

Mannen släppte sitt tag i hästens man, armen föll slappt ned och han såg på mig med ett par ofantligt stora, förvånade ögon. Det blef rörelse i gruppen och man sade halfhögt:

— Det är hans häst! Vi kunde väl tro det!

Mannen som försökt stjäla djuret hade börjat

småle, han tänkte: ett sådan lyckadt skämt har jag inte varit med om på länge. Så skulle han till att ta i hästen igen, då min portvakt, herr Borell, steg fram, knöt sin näfve under näsan på honom och sade:

— Laga dig i väg, rackare! Du har ju hört att det är Redaktörns häst! Vet du inte hut?

Mannen blef i hast allvarlig, tog ett steg emot mig och sade:

— Jag vill bara att ni en gång till talar om att det är er häst!

— Hur många gånger ni vill, sade jag. Jag har köpt den för att rida på den om morgnarna. I nästa vecka kommer han in i Ridhusets stall.

— Man borde egentligen gå efter en polis, sade någon.

— Åhnej, låt'en löpa för den här gången, svarade en annan.

Mannen såg på oss en och en, längst på mig, och så gick han tvärt. Jag klappade hästen på nosen och låtsade ge honom en sockerbit. Därpå lyfte jag vänligt på hatten för de när-

varande och gick hem. Gruppen skingrades under samtal.

Jag hade ätit middag och druckit kaffe och så lade jag mig på min divan, tittade i taket och väntade. Aftontidningarna kommo, jag läste dem lugnt, behärskadt, och så somnade jag. Som man ofta gör då man ligger på rygg på en divan och har ätit middag och druckit kaffe. Jag vaknade vid att min jungfru knackade på dörren, öppnade och sade:

— Det är en karl därute. Han vill tala vid —

— Låt honom komma in!

Jag låg kvar på rygg, stilla, lugn. Det var mannen med hästen. Han stod kvar vid dörren. Jag sade vänligt:

— Var så god och sitt.

Han satte sig och vi sågo på hvarandra. Så sade han:

— Det var en liten rolig historia redaktören ordnade med hästen där nere.

— Ni måste uttrycka er tydligare, sade jag.

Han reste sig tvärt upp och bröt ut:

— Det är *min* häst!

— Var så god och sitt, sade jag, och låt

oss resonera med lugn. Ni säger att det är er häst. Jag håller på att det är min. Kan ni visa några köpehandlingar?

— Nej, sade mannen, jag betalte den kontant, jag tog inget kvitto. Men kan *ni* visa något sådant?

— Det kan hända, sade jag, men jag behöfver det icke, det är ingen som tviflar på att icke hästen är min.

— Jo, jag!

— Ja, ni är hittills den ende, och jag är mycket ledsen öfver det förhållandet. Det är en så vacker häst och det är synd att det skulle bli ett sådant bråk om den.

Mannen satt tyst. Jag tog en tidning. Det gick en stund, så sade han:

— Vill redaktören sälja sin häst åt mig?

— Allting är till salu, sade jag. Hur mycket vill ni ge?

Han sprang upp igen och så skrek han:

— Det går för långt! Skall jag köpa min egen häst?!

— Ni vill ju ha det så, sade jag.

Han tog upp en plånbok.

— Hur mycket kostar den?

— Den är billig, sade jag. Ni får den för 200 kr. Ni gör en god affär. En sådan vacker häst hittar man inte hvar dag. Två hundra kontant.

Jag reste mig från divanen, mannen tog upp två hundralappar och lade dem på skrifbordet utan ett ord. Jag stoppade dem i fickan under det han såg mig i ögonen och sade:

— Vill ni ge mig kvitto?

— Det behöfs inte, sade jag, oss emellan. Ni får ta hästen.

— Det såg inte så ut nyss där nere!

— Var lugn! Och så skref jag på ett papper: *Jag har ingenting emot att hästen bortföres.* Satte namn under och gaf mannen papperet. Han läste det, smålog och sade:

— Ni är verkligen den styfvaste karl jag träffat på!

— Jag vet det, sade jag, blir det något mer i hästväg, så skall jag stöta på.

Han nickade flera gånger med hufvudet och så gick han. Genom fönstret såg jag honom gå ned på slätten, visa upp papperet för herr Borell,

som stod på vakt, och leda bort hästen. Det var en mycket vacker afton, solen lyste på den lilla flik af blått vatten som längst i öster kantar den stora slätten. Jag satt länge och såg på de vackra nyanserna i luft och moln, så drog jag ned min persienne, tände lampan och ägnade min afton åt ett stilla familjelif. Så gick en natt och på morgonen fick jag ett bref. Det lydde:

Herr Kompanjon!

Vi gjorde en god affär i går, både ni och jag. Hästen är hvarken min eller er, jag har aldrig köpt ett så vackert exemplar så billigt. Jag får säkert tusen kronor för honom. Hade ni inte kommit och lagt er i affären så hade jag ju haft den gratis. Jag gick länge och fiskade efter den där kampen. Tack i alla fall! Har ni någon annan kupp i kikarn så kom ihåg mej. God provision!

X. D. T.

Jag lade brefvet till mina samlingar. En vän till mig i Drätselkammaren har berättat mig

att hästen tillhör staden. Min kompanjon och jag kunna vara lugna. En myndighet som staden håller inte reda på om något så obetydligt som en häst försvinner.

Sommarnöje.

Häromåret bodde jag på sommarnöje. Det var en treflig villa för 3 familjer och en veterinärelev. Egentligen var den för 1 familj och ingen veterinärelev, men vi bodde där ändå. Jag bodde 1 tr. upp, Larssons bodde bredvid mig och veterinäreleven bodde hos Larssons. Johanssons bodde inunder, alla utom Johansson själf, som om kvällarna försökte bo hos Larssons piga 1 tr. upp. Veterinäreleven var rödhårig.

Men detta handlar om Larssons dotter och mig. Jag älskade henne från första ögonkastet. Alldeles som Adam med Eva, Romeo och Julia och Pyramus & Tisbe. (När och hvar var det?)

Hon hette Emelie. Emelie är ett bra tråkigt namn, åtminstone på en flicka. På en kanarie-

fågel som glömt att lägga ägg ett par tre år gör det sig bättre. Veterinäreleven var rödhårig.

Vi sutto i trädgården, jag och Emelie och veterinäreleven som hette Helmer Jonsson (haha-haha!) satt i sitt rum 1 tr. upp och läste på sin examen. Han läste högt för att komma ihåg bättre. Det gör alla rödhåriga veterinärelever.

— Det är en bra vacker afton, fröken Emelie, inte sant, sade jag. (Jag kan vara förfärligt treflig när jag vill.)

— Jo, det är verkligen vackert, sade Emelie. Och så mildt sedan.

— Löpmagen och vämmen, sade Helmer Jonsson 1 tr. upp.

Emelie smålog.

— Kandidaten är flitig, sade jag, ty jag kan vara förfärligt treflig när jag vill.

Därpå afstannade samtalet.

— Kon har fyra ben, oxen har fyra ben, katten har fyra ben, hunden har fyra ben, hästen har fyra ben, tuppen har två ben, sade veterinäreleven, ty han läste på sin examen.

— Detta är hemskt, sade jag, låt oss gå in, fröken Emelie, på verandan.

Vi gingo in. Där satt herr Johansson och läste Aftonbladet.

— Förfärliga knöl, sade jag tyst.

— God afton herr Johansson, sade jag högt. Kanske vi stör?

— Alldeles förbannadt, sabla patrask! — sade herr Johansson tyst.

— Å, jag har ingenting mot sällskap, sade herr Johansson högt.

— Det är en bra vacker afton, sade fröken Emelie.

— Ja, det måste man medge, sade jag. Solen —

— Hästen skäller, kon kvittrar, hunden råmar, katten gnäggar, tuppen jamar, skrek den rödhårige veterinäreleven genom sitt fönster, ty han läste på sin examen.

— Nej, nu måste jag ta upp långrefven, sade herr Johansson.

— Åhå, sade jag, det var bra roligt, då få vi fisk!

— Stora gäddor! sade fröken Emelie, som trodde att gäddan gick på långref.

Jag blef ensam med Emelie.

Vi sutto bredvid hvarandra i soffan och jag tänkte:

— Nu är ögonblicket inne! Nu kysser jag henne!

Emelie tänkte:

— Han tänker kyssa mej!

Jag kysste Emelie. På örat. Den första kyssen på mun kommer alltid på örat. Det är först den femte eller sjätte som kommer rätt. Allting kräfver nämligen öfning här i världen.

Emelie satt alldeles stilla. Det var en verkligt vacker afton.

Emellertid, sedan jag hade kysst Emelie, sade jag:

— Mi havas sent pomojn. Mi havas centon da pomaj! Ok estas kvar kvinonaj di dek. Por miaj kvar infand. Kvinope ili mi havas! Centon pomaj!

Detta är esperanto. I upprörda ögonblick af mitt lif talar jag alltid esperanto och detta betydde:

— Jag älskar dig, du hulda! Som ingen älskar jag dig! Så älskar jag dig, Emelie Larsson.

Då Emelie hört hvad jag sagt reste hon sig, sträckte armarna i luften och skrek:

— Kom hit alla människor! Skriftställaren har fått danssjukan! Han yrar!! Han har stora sprallan!! Kom och hjälp!!!

— Kon hoppar, katten simmar, loppan galopperar, skrek veterinäreleven och rusade nedför trappan.

— Jag kommer! skrek herr Johansson ute från sjön.

— Skynda, skynda! skrek Larssons piga, som trodde att åskan gick och led af blixtfrossa och hvardagsälta.

— Patro koj potrino kune catas nomatoj gepatri! (din för evigt, Emelie Larsson!) sade jag och klättrade öfver barriären. I en båt rodde jag fyra mil till hafs, stannade 8 dagar på en kobbe och upptogs af en ostindiefarare, som förde mig till Hamburg hvarifrån jag tog nattåget hem.

Det är många år sedan dess. Jag talar icke längre esperanto i upprörda ögonblick. Jag tiger. Det är bäst.

Emelie är gift med en hökare i Östermalms

saluhall. Han slår henne. Enär jag icke vill bli förgiftad af lefverkorf vägrar jag uppge hans namn. Veterinäreleven har färgat sitt hår och Johansson sitter på Långholmen för falsk konkurs. Så kan det gå.

Osa Krack.

Jag tog en droska och for direkt till hotellet, där jag brukade bo. Portieren kände igen mig — jag ger goda dricks pengar — och jag blef väl och hjärtligt mottagen. Min kappsäck bars upp på rummet och jag stod just färdig att bege mig till badet då något hände.

Jag stod i dörröppningen till korridoren då en dörr midt emot öppnades. I den dörren stod Alexander. Vi sågo på hvarandra med allvarliga, bedröfvade ögon och så sade jag:

— Låt bli! Drag dig tillbaka! Jag har gått in i Hygieniska klubben, afdelningen för nattro. Jag vill vara i fred! Drag dig tillbaka, jag reser i kväll. Jag har rest i tre dagar för att komma ifrån dig. Jag har gått in i Hygieniska klubben!

Alexander trädde ut genom dörren, ställde sig framför mig och sade:

— Du måste rädda mig! Jag är här med Osa Krack.

— Jag känner inte Osa Krack. Jag vill ta ett bad och hvila mig. Du är en förförare. Hvem är Osa Krack?

— Jag kom hit för 2 dagar sedan. Jag mötte Nils Paulsen. Han hade med sig Osa Krack. Nils Paulsen har rest. Jag har fått Osa Krack.

— Det är en historia alltihop, sade jag. Släpp fram mig! Hvem är Osa Krack?

— Nils Paulsen, grönlandsfararen, hade honom med sig från Grönland. Han är en äkta grönländare, som talar grönländska, jag har lärt mig det något litet, han har aldrig varit i ett civiliseradt samhälle. Du måste rädda mig!

Jag såg upp, jag hörde ett besynnerligt ljud. I dörren bakom Alexander stod en människa. Det var grönländaren. Han var klädd som vi, men han höll kragen i hand. Den generade honom. Jag såg att han var en vildman, hans ben voro svängda som på en gammal karmstol och han

gick också med böjda knän. Ett helt lif i en grönländsk kajak hade gjort honom sådan.

Han såg på mig noga och så sade han:

— Krax spik lox sprunti fox mobb dock?

— Hvad är det? sade jag.

— Han frågar hvem du är, sade Alexander.

— Säg honom, att jag hatar Grönland och att jag vill resa bort. Säg honom att jag är medlem af Hygi...

— Sputti låx parax kvax dormix Klatschompater pax! sade Alexander och fortsatte:

— Nu har jag sagt honom att du vill vara hans vän under ditt återstående lif. Att du kommer att ta hand om honom och följa honom tillbaka till Grönland.

— Aldrig, sade jag. Låt mig gå!

Grönländaren steg fram, tryckte min hand, såg mig i ögonen och sade:

— Kalox!

Jag förmodar det betydde tack. Jag höll hans grofva beniga hand i min, jag såg Alexander försvinna i hissen och jag var ensam i ett stort elegant hotell med en grönländsk vilde som höll mig i hand, såg mig i ögonen och sade:

Kalox! Kalox! Med mildt våld slet jag lös min hand. Men i min andra stack han en bok. Jag såg på den. Det var ett grönländskt lexikon, utarbetadt af Nils Paulsen! Jag tog boken och gick in i mitt rum. Osa Krack knäade i väg efter. Jag slog upp boken, fick tag i ordet skurk, det heter kiramax på grönländska, och sade:

— Alexander, kiramax!

Osa såg förskräckt ut. Jag tog ordet stor — krax — och sade:

— Krax — kiramax — Alexander!

Osa öppnade sin kavaj och tog fram en knif som var en half meter lång. Han räckte mig den och sade:

— Svox box mox!

Det betydde: du bör döda honom!

Jag svarade:

— Låx dåx kåx! (Inte ännu men senare på dagen!)

Osa Krack satte sig på en stol och tittade skarpt på knapparna till ringledningen. Så frågade han och jag tolkade:

— Jo, om du trycker på den, kommer den granna karlen där nere upp.

Osa grinade.

— Om du trycker på den andra kommer borstaren, om du trycker på den tredje kommer den vackra städerskan.

Osa tänkte. Så tryckte han på tredje knappen. Städerskan kom. Osa såg på mig och sade:

— Karumvax tjo dundelbox! Det betydde: — Nu får du gå!

Jag fick i väg städerskan och förklarade för Osa att nu måste vi äta middag. Jag satte på honom kragen. Han gjorde förfärliga grimaser och så åkte vi ned med hissen. Matsalen var full af folk. Kyparna sprungo fram och tillbaka mellan borden. Publiken var elegant. Vi fingo ett fönsterbord. Osa knäade dit. Ingen märkte något underligt hos honom. Jag hörde sedan att man tog honom för en gammal amerikan, förmodligen Carnegie.

Han satte sig och tog genast af sig kragen och lade den bredvid sig på golfvet. En ung vacker flicka vid bordet näst intill såg förskräckt ut, men han reste sig, nickade vänligt åt henne och drog till med en af de hemskaste hvisslingar som någonsin skurit genom en civiliserad lokal.

Förmodligen var det ett grönländskt kärlekstecken, jag vet icke. Uppståndelsen blef förfärlig. Två hofmästare kommo rusande och alla herrar i matsalen reste sig från sina platser.

— Fax no dibilax! sade Osa (vi måste försvara oss!). Han letade under rocken efter knifven men fann den ej. Jag hade gömt den under sängen på rummet. Det kom ett underligt småleende öfver hans breda ansikte. Det var alldeles dödstyst i rummet. Så tog han en sopptallrik, knackade den mot den flintskallige hofmästarens hufvud och så knäade han ut. Jag följde honom och i mitt hufvud ringde det:

— Hämnd på Alexander! Hämnd!

Man lämnade oss plats och vi kommo ut i förstugan. Jag högg till mig min hatt och rock och sprang ut på gatan. Där stod en droska. Jag sprang upp i den och skrek:

— Kör hem!

— Till er eller till mej, sade kusken och log.

— Till er, sade jag det är lugnast!

Något hängde i suffletten. Det var Osa som klättrade upp bakifrån. Han satte sig bredvid mig och stel af fasa öfver ett outgrundligt, hemskt

öde, körde jag fram genom gatorna med denne vilde vid min sida.

Öfver porten till ett stort hus vid en bred elegant boulevard lyste en mängd röda lyktor. På hvarje lykta stod en bokstaf. Min trötta hjärna stafvade ihop dem och och jag läste:

EDEN-VARIETÉEN.

En tanke icke fullt klar, steg upp i mitt hufvud: här skulle jag kunna bli fri!

Jag stannade droskan. Vi stego ur. Han såg mörk och dyster ut. Vi gingo in i vestibulen. Grönländaren stannade midt på golfvet, såg på mig och sade på sitt underliga språk:

— Jag är trött nu. Hvar är W. C.? Alexander lät mig alltid gå dit. Det är det enda ställe där man kan få ro och hvila i detta fördömda civiliserade land!

Jag tänkte: den vägen skall det gå! Och sedan springer jag! Ha!

I detsamma öppnades dörren till parketten. En bred ljusflod rann ut öfver golfvet och i den ljusfloden såg Osa Krack en lätt klädd dansös som sprattlade och dansade på scenen. Han gick rakt

in genom dörren och jag följde honom. Vi fingo ett ledigt bord framme vid estraden. Osa satte sig och lade sin krage framför sig. Musiken spelade och flickan dansade. Hon reste sig på tå, stod alldeles stilla, föll ned på foten igen och svängde rundt. Hennes midja böjde sig mjukt framåt och tillbaka, hennes röda mun log och hennes hår glittrade som spröda strängar af guld. Osa Krack hade rest sig och stod alldeles stel och bara såg på henne. Så gick ridån och innan jag hann hindra det hade grönländaren med ett enda tag svingat sig upp på scenen. Det hela verkade som en bomb. Publiken reste sig som en man. Man hurrade och skrek och slog med käppar i golf och bord. Vaktmästaren nere vid dörren försökte tränga sig fram, men man hindrade honom. Kapellmästaren försökte komma upp på scenen men två karlar höllo honom fast i benen.

Osa Krack stod framför rampen med breda böjda knän. Hans lugna grå ögon tittade ut öfver den larmande församlingen och så sade han:

— Hacklax dobbel fix max dunkelny jåx får smax!

Jag slog upp boken och såg att det betydde:

— Nu har ni roat mej! Nu är det min tur! Här ska ni se!

Jublet tilltog. Man väntade något, man visste inte hvad. Osa Krack slog ut med armarna och lyfte ena benet. Då gick ridån plötsligt åt sidan och två poliskonstaplar i uniform trädde fram. Som ett snällt barn lät Osa Krack bära sig ut i kulisserna. Jag såg hans krumma ben i konstaplarnas armar och jag sprang för lifvet ut genom lokalen! Utanför stånkade en atomobil. Jag sjönk ned i den och rullade till hotellet. Jag packade ned mina saker, betalade min räkning och kastade mig in i hissen. Då jag hunnit till första våningen lät jag konduktören stanna och åkte upp igen. Jag sprang in i mitt rum, kröp under sängen, fick fram den långa knifven, bar den in i Alexanders rum, lade den i sängen på hans hufvudkudde och skref på örgåttsvaret:

Sablax karadål odulax sam fodera bejtax!

Osa Krack.

I öfversättning:

Jag kommer att flå dig lefvande när vi träffas härnäst!

Osa Krack.

Jag har ännu icke gått in i Hygieniska klubben.

Tissel och Tassel.

Bergs-Landelius-Hellbachers konditori.

— Köpte du den färdig?

— Nej, jag tog stommen hos Bergin och så satte jag på plymen. Spännet köpte Olle. Ä' de' inte vackert?

— Jo, men jag tycker, jag vet inte, men kanske, eller nej, att de' skulle vara ett annat.

— Men så kan du tänka dej att den apan tog och satte ut en likadan i fönstret och stal min idé. Fräckt, hva'. Ta en bakelse till!

— Nej, jag har nyss ätit frukost, man blir så fet. Var du på Grand, titta, där ä' hon, jösses

hva' hon knuffas den där människan, och så sitter hon på min kjol, hva' tror du hon vinner med att hon stämmer, inte ett dugg, men de' ä' bara reklam säjer dom, och för resten hvarför skulle just hon bli fast när alla människor —

— Hon *har* ju ett barn med honom i alla fall, de' sa' Olivia i går och hon vet från alldeles *säkert* håll, köper du där? tyget är vackert, har du helt siden inunder? Jag tog där för ett par år se'n, men man får ju vänta i flera månader och så ska' hon ha betalt me'detsamma, kaffe va' dåligt.

— Jonssons ska' skiljas.

— Tala om någe nytt, kära du, han ska' ju gifta sej med en varietémamsell, den sitter riktigt bra i ryggen för resten, men man får ju hålla på med människan, den här skicka jag tillbaks tre gånger, nej, jag har kombinäsjen, det är så varmt, ta en bakelse, ta en åt mej, titta åt fönstret får du se, tycker du hon ä' söt.

— Hon ä' släkt med Emilie Håkansson.

— Inte. Den här heter Svensson i sej själf.

— Hennes bror ä' gift med en Håkansson.

— De' ä' inte den Håkansson.

— Han som for till Amerika, dom har de' riktigt dåligt, jag såg henne på torget i går, hon sjaskig ut, finns de' någe' kaffe kvar, den har jag fått af Emil, han köpte den af en agent, de' ä' riktigt guld.

— Titta, så dom glor på dom alla människor. Han *ä*' stili i alla fall, hon ska' visst till snart, så kära dom ser ut, spelar förstås, var du på realisation i kompaniet i går, jag köpte ett par handskar åt Ingrid, de' va hennes födelsedag, hon hade fått en ring af Öllén, ä' de' inte märkvärdigt att han ger henne en ring när dom inte ä' förlofvade. Emelie såg dom på Oscarsteatern alldeles ensamma och se'n va' dom på Rosenbad och åt, hva' ska' ni ha till middag, Olle ä' så bråkig med maten, har jag sagt men de' räcker inte med femti i veckan, nu när allting ä' så dyrt, vet du hvad jag fick ge för smöret i går, två och åttifem, de' ä' alldeles förfärligt, nej jag orkar inte mer, ta halfva du, nu går dom, han håller henne under armen, de ä' så dom kan äta opp hvarann lefvande bara för dom ä' ve teatern, betala du, jag måste hämta Ernst vid skolan, läste du i tidningen i morse, att hon har varit omkring på alla tidningarna och

gråtit, jag tycker de' ä' riktigt synd och för resten ingen rök utan eld och tänk att hon skulle fått ungen *precis* på samma gång som kronprinsessan, de' ä' förfärligt...

Här reste sig en herre som satt bakom damerna lutade sig fram emellan dem och sade:

— Har damerna hört de *allra* sista från teatern?

Damerna dra sig hastigt och förnärmade tillbaka.

— Jo, kan damerna tänka sej, fröken Åhlanlander fick i går eftermiddag en liten gosse med prins Wilhelm...

— Jösses, en så'n kar!

— Kom Amalia, kom säjer jag!

Kvinnojakten i Stockholm.

Råd till de jagade.

I.

Blir ensam kvinna antastad på gata, stannar hon genast, drar opp en sexpipig revolver och skjuter ned mannen. Detta äfven om mannen närmar sig för att säga:

— Förlåt, fröken, jag tror ni tappar er underkjol.

Kvinnan skjuter endast af *ett* skott. En karl är inte värd mer och det kommer kanske fem andra som behöfva hvar sitt.

II.

Annat förslag. Om en man närmar sig en kvinna, sägande:

— Goafton, hu stå de till på kvällskvisten? Få ja lof att göra sällskap till porten? — så gör kvinnan några vilda tecken med armarna som tyda på att hon är döfstum. En bättre herre gör aldrig sällskap med en döfstum dam. Därtill är han för fin.

Skulle mannen också vara döfstum så är det förkyldt. Då är det bäst att gå med.

III.

Tilltalas en kvinna som redan är i herrsällskap af en annan herre, så måste den första herrn *gripa in.* Se vidare min handbok i jiu-jitsu, längre fram i detta arbete.

Tyvärr kan det lätt hända att damens sällskap *får stryk.* Den andra herrn kan ju vara starkare och kunna *ännu mer* jiu-jitsu. I så fall bör damen lägga en blomma på den besegrades nattkappa och följa den nya herrn.

Hvart det än bär. Vårda hans sår, tvätta hans tinning och vara hos honom tills han får stryk af en ny herre.

IV.

Tänk oss att en dam går ensam hem. Tänk oss att hon går på en mörk gata. Bakifrån kommer en karl smygande. Han slår sin arm om hennes hals och kysser henne häftigt två gånger. Huru förhålla sig då?

— Hvad skulle ni själf göra?

— Jag skulle ropa på polis!

— Ja, men om det var en polis som öfverföll er?

— Det gör aldrig en polis!

— Hvarför det? Är icke en polis en människa?

— Nej! i ett sådant fall finns ingenting att göra annat än att foga sig, foga sig.

V.

— Men. Nu komma vi till något annat. Tänk om en kvinna *icke blir tilltalad!* Huru förhålla sig då?

— Å, det blir man alltid!

— Ni ja, som är ung och vacker. Men tänk på er moster.

— Min moster går inte ut om kvällarna, och hon vill inte bli tilltalad.

— Är ni så säker? Tror ni inte att er moster skulle finna det högst romantiskt att en ung vacker man smög upp vid hennes sida och hviskade:

— Ack, fröken, följ med till Blåsut och ät en liten sexa!

— Min moster äter inte om kvällarna.

— Ja, då kan jag tamejfan inte hjälpa henne!

För övrigt kommer jag ihåg en historia som visar hur riskabelt det kan vara för en ung dam att ha herrsällskap. Fröken Lovisa Nyckelman råkade i olycka. För en mans skull. Och när hon träffade honom härnäst så sade hon:

— Ja, de va då förfärligt att jag skulle gå med herrn hem och luta mej!

Väckareklockan.

Baron Horch berättade denna historia midt emellan två rätt skickligt utförda trollkonster, den ena med kort och den andra med dominobrickor. Historien hade ingenting med magi att skaffa. Ännu vet jag heller icke huru den kom att berättas — den saken betyder ju heller icke så mycket, viktigast är ju *att* historien berättas. Hela denna inledning är sålunda onödig.

— Jag är, som ni vet, jägare.

— Jaa, vi vet — du sprang en gång efter en katt som vi hade sytt ett harskinn på, du har försökt skjuta en utter under vattnet och förnött en förmiddag och 58 patroner på ett gammalt kägelklot i den tron att det var en säl. Men var så god och fortsätt.

— Vi voro ute en kväll, jag och Silov och Fagerlund, en härlig sommarkväll, ty våra fruar voro på landet — jag menar Silovs och Fagerlunds och så kom vi med spårvagnen till Gröna Lund. Silov skulle in och skjuta till måls, han hade en gång fått 6,50 i pris som beväring. Jag och Silov sköt och jag låg öfver med 10 poäng hvar gång. Fagerlund var inne på varietén och såg på gubben med kakadororna. Har ni sett den? Det är världens bästa kakadorförevisare. Han låter så här:

— Dessa sbå djur äro hebba i Australien och kadd göra bånga kodster obb madd har tålabod — Pelle Jöns kobb frabb och slå en bullerbytta — bullerbytta, så där ja. Bravo Pelle Jöns! Nu ta vi edd probedad, takt tu, takt tu!

Men så sa' Silov:

— Nu skjuter vi med pistol, på den där banan där man får presenter för poängen. 25 öre för tre skott. Den som skjuter tre prickar får en väckareklocka, en riktig väckareklocka.

Fagerlund kom från varietén och vi började alla tre. Jag sköt 1 prick och 2 nior och fick en kam. Fagerlund sköt 2 prickar och 1 åtta och

fick en spegel. Silov sköt 3 femmor och fick en tandborste. Vi tog i på nytt. Jag sköt 2 prickar och 1 fyra och fick H. M:t Konungens porträtt på en tändsticksask. Fagerlund bad att få ladda själf och sköt 2 åttor och 1 prick, hvarpå Silov tog af sig hatt och kavaj, stoppade plånboken i byxfickan, knöt näfven mot en obekant herre som stod med två gummislangar i öronen och hörde på en fonograf och svor på att nu skulle han... Han sköt en prick, därpå sprang han två hvarf rundt kring området, kom tillbaka, slet till sig pistolen, blundade, öppnade ena ögat och sköt en prick till. Vi måste hålla honom och Fagerlund lofvade slutligen att vända ryggen till medan tredje skottet sköts. Silov sköt igen. Han sköt en nia och fick en nyckelkedja. Fagerlund ledde ut honom. De skulle gå på Kristallsalongen, Silov behöfde en annan omgifning.

— Gå ni, sade jag, jag stannar här, här på platsen och skjuter till måls med denna pistol tills jag skjuter 3 prickar och vinner väckareklockan. Gå ni, gubbar: Jag kommer efter! Lägg af en biljett i luckan.

Jag såg dem gå och då de voro borta lutade

jag mig öfver skranket och hviskade till damen som skötte banan:

— Hur mycket kostar väckareklockan?

— Sex och femti!

— Här ä' fem kronor, ta hit den.

Hon tog ned den försiktigt, jag såg efter att den var riktig, stoppade ned den i öfverrocksfickan och gick. Jag gick in på ett litet kafé och drack en blå pilsner. Så gick jag in på Kakador-varietén och såg en Bullerbytta, så åkte jag 3 gånger i karusellen och midt i 36:te hvarfvet hoppade jag af med en af de bästa idéer jag någonsin haft. Jag sprang in på kaféet igen, drack en ny pilsner och tog upp klockan. Den var all right. Jag drog upp den och ställde den på ringning precis klockan tio. Så lade jag ned den igen försiktigt och så gick jag till Kristallsalongen. Där var varieté på den tiden. Fagerlund och Silov sutto på första bänk och jag tog platsen bredvid dem.

— Du sprack, sa' Silov.

— Nej, sa' jag, jag tog klockan i fjortonde serien. Jag höll fint korn i underkant — däri låg konsten.

— Du har klockan! Du höll fint korn — får jag se!

Jag tog upp klockan. Hon fattades en kvart i tio. Hon gick utmärkt.

— Det är en bra klocka, den kostar 2,50 i en pantförsäljning, sade Silov.

— Det gör detsamma, sade jag. De bruka gå bra. Jag ska ge den åt en familj där det finns en piga som behöfver väckas. Vill du — ha — den?

Silov såg på mig och försökte dölja sin glädje och så sade han:

— Ja, har du ingen användning för den så, tack ska du ha!

Jag hjälpte honom att få ned den i öfverrocksfickan. Det gick trögt. Silov har små öfverrocksfickor, men slutligen gick den ner. Jag såg på den ett sista tag: hon fattades 3 minuter i 10. När ytterligare en minut hade gått gick jag ut för att köpa en cigarr. När jag kom tillbaka — jag sprang tillbaka! — stod en fransyska på scenen. Hon bar en trikolor i handen och sjöng Marseljäsen. Fagerlund applåderade, hans svärmor är tyska, och i detsamma ringde väckareklockan —

r-r-r-r-r-r! r-r-r-r-r-r!! r-r-r-r-r-r-r!!! Silov flög upp från sin plats och började slå på fickan, publiken hyssjade och kapellmästaren vände sig om och skrek:

— *Das ist Schweinerei!!!!*

Fagerlund var som besatt, han bara applåderade, klockan ringde r-r-r-r-r-r-r-r-r-r-r!!! den fransyska damen slutade upp midt i *citoyens* och gick ut med trikoloren r-r-r-r-r-r. Silov försökte sätta sig på klockan r-r-r-r-r-r-r-r, det gick inte r-r-r-r-r-r-r, en äldre herre r-r-r-r, slog honom samtidigt i hufvudet r-r-r-r-r, med en paraply och så kom två vaktmästare ned r-r-r-r-r-r. De gingo rakt på Silov r-r-r-r-r och under publikens enstämmiga gillande r-r-r-r-r-r leddes han ut. Jag stod vid dörren och såg honom, han var krithvit i ansiktet och när han fick se mig skrek han:

— Du ska få betalt r-r-r-r-r-r!

Nå, det blef lugnt och föreställningen tog slut och se'n såg vi Silov på Hasselbacken. Han satt ensam för sig själf och hade klockan framför sig på bordet. Vi skickade fram en vaktmästare med vördsam förfrågan om hur dags nästa ringning ägde rum. Vaktmästarn kom till-

baka med klockan och hälsning från Silov att frun i Gröna Lund hade tre klockor till — jag kunde få dem för 12 kronor kontant.

Jag tog klockan och kom hem på natten. Jag ställde den på ringning half nio, bara för att se hur den fungerade.

Den väckte mej verkligen half nio. Jag har aldrig i mitt lif blifvit så väckt! I ett tillstånd af förskräckelse och marridt sträckte jag ut högra handen mot nattduksbordet och stoppade in den ännu brinnande fotogenlampan i sängen.

— — — — — —

Låt oss öfvergå till dominobrickorna. Ni lägger dem så här, titta nu på —

Bref från Emanuel.

Orättvisor mot barnen.
Reformer!!

Det är nu tre år sen jag först redigerade Barnens nummer för första gången i mitt lif. De va lite dåligt stavatt, men nu har man tagi sej tack vare en god skolundervisning å förre statsrådet Berg, ussare Fridjuv! (Man måste ju vara lite skämtsam när man skrifver i en sån här tidning, som Söndags-Nisse!)

Men jag tycker ändå att äfven en skämttidning någon gång bör ha ett allvarligt ord att säga fast ingen tror på't och sen de blev bestämt att jag skulle skrifva de här har jag fun-

derat för att få någon mäning i det hela. Jag tycker att dom

bagatelliserar

allting här i landet. Isynnerhet barnfrågan. Inte rår man för att man är ett barn men man får veta af det, jag kan inte sitta i en spårvagn utan att de sitter fruntimmer mitt emot och småler och häromdagen var det en riktig kärng som frågade hvad jag hette och var jag bodde. Jag sa naturligtvis Kalle Grankvist, Vesterlånggatan 11 för inte rörde det gumman var jag bodde någonstans. Sen hörde jag hon viska till en annan kärng: så söt han va, va!

Nej, barnen behandlas illa här i landet. Man är överseende och nedlåtande och ska man i sällskap berätta något intressant så ska vi köras ut först alldeles som de inte finns nyckelhål, de ä tjockt med ck! Dom ger ut barnböcker och har leksaksbutiker! Alldeles som det moderna barnet vill ha sånt. Jag har i veckan dragit igenom *Konstitutionsutskottets betänkande öfver Lex Hildebrand.* Det var litet torrt förståss men de var ändå något annat än Indianer och Koboys och sånt där som våra föräldrar läste tills dom exer-

cerade beväring och gifte sej och fick oss. (En kamrat i andra har lofvat att jag skall få läsa Frida Stenhoffs nya bok. Den är kanske intressant!)

Men det är inte bara på litteraturens område som de maktägande misstaga sig om oss. Härom dan var jag på en bjudning hos en kamrat. Vi hade just diskuterat proportionella val och ett aktivt uppträdande mot militarismen då de kom in en fröken och frågade om vi ville ha knäck!! Hvarför skulle *vi* ha knäck!? Hvarför särskildt snask åt barn?? Vi sade också allesamman ett bestämt nej. Johansson som vi va hos blef rysligt generad och låvade att det ej skulle hända vidare.

Jag vill härmed ha sagt att barn skall ej behandlas annorlunda än stora. *Barn äro människor de också!!*

Föreslår härmed vördsamt att Barnens Dag verkligen blir en *Barnens* dag, då vi kunna samlas och diskutera våra intressen. För närvarande ha vi en hel del önskemål som vi önska få genomförda.

Skoltiden är för lång! Dessutom är det löjligt att man skall komma *precis* om morgnarna

om man nu vill ligga litet längre *någon gång*. Om man har varit på bal på kvällen. Då kommer dom och ger en anmärkning! De ä bra fånigt. Få våra föräldrar anmärkning om de kommer 5 min. för sent till verket eller teaterrepetisjonen eller tidningsbyrån?

Och så en annan sak! Barnkläder!! De ä bra löjligt!!! att gå i korta byxor och »sjömansblus» med »krage» och »Svea» och »Allt för Fosterlandet» på bara för man ä barn!!! Barn skola vara lika klädda som äldre! Smoking om kvällarna och kavaj eller redingått om förmiddagen. När jag var på bjudning häromdagen hos Fagerholms så talte flickorna allvarligt om den där nya Direktoardräkten. Jenny skulle nog bli väldigt stilig i den! Men deras föräldrar sätta sej nog emot det! Det är likt dem! Margareta sa att hon *skulle* ta på sej lång kjol i nästa vecka om så också hennes mamma skulle göra revolution.

Nej, det är vi som ska ha revolt! Hvar är vår Hinke? Låt oss allesamman hålla ihop så hjälper det nog.

Till att börja med: Allmän skolstrejk! Ingen

enda pojke eller flicka går i skolan förrän vi fått våra önskningar igenom.

Ett modernt barn skall vara allvarligt. Ett barn med självständig uppfattning är vårt mål!

Bort med karameller!

Bort med leksaker!

Bort med kortbyxor och hattar med band i!

Målmedvetenhet skall bli vår lösen!

Program.

Barn äge rättighet att vara ute till kl. 10 e. m. Behöfver ej redogöra var det varit. Barn erhålle 10 % af föräldrars årsinkomst i årsarvode. Barn bestämme själf sin politiska åskådning!

Här skall bli ordning!

Högaktningsfullt

Emanuel.

Ett barn med självaktning.

Jiu-Jitsu!

Mitt eget system.

(Patent N:r 4711.)

Som bekant hitkom för en tid sedan direktör Viking Cronholm för att lära alla stockholmare (män, kvinnor, barn och öfverståthållaren — de senare för half afgift) jiu-jitsu.

Han har nu gjort det samt därpå förtjänat 3 millioner kronor samt en tomt i Hagalund. (Den senare fick han af Albert Ranft för det s. k. operatenorgreppet — mycket styft.)

Men när nu alla människor kunna jiu-jitsu är det ju ingen idé att försvara sig. Striden blir ju alltid oafgjord. När vi alla äro lika styfva.

Felet med Cronholms system är att det är ett försvarssystem!

Hvarför skola vi försvara oss när det inte är någon som vågar anfalla oss? Nej, mitt system är något annat. *Det är från början till slut ett anfallssystem.* Och det är så ordnadt att om man begagnar det riktigt behöfver man aldrig försvara sig. Naturligtvis bör man ej anfalla hvem som helst. Klokast är att ta äldre och svagare personer samt sådana som äro något lytta eller klena.

Denna bild visar de punkter som äro lättast åtkomliga vid ett anfall -- om personen hastigt vänder ryggen till. Bäst är i allmänhet att an-

falla en person bakifrån. Han ser då mindre. Punkten på bilden som är märkt med ett ankare (på högra vaden) lämpar sig utmärkt för

Det kombinerade knappnåls- och hoftångs-greppet.

Detta tillgår sålunda:

Man bär alltid på sig en knappnål (innanför vänstra rockslaget) samt en hoftång i högra byxfickan. Man sätter hastigt in knappnålen i vaden samt kniper sedan till med hoftången så att nålen kommer ut igen. Utföres detta grepp hastigt, är det af stor effekt. Jag utförde det en gång (på skämt) på skriftställaren V. Millkvist. Han blef besegrad.

Stora karlar har man ju i allmänhet svårt att få omkull. Låtom oss tänka oss lektor Kalle Starbäck. För honom har jag med tillhjälp af 2 ingenjörer från Atlas verkstäder konstruerat ett grepp som är ofelbart.

Grepp 1. (Punschgreppet.)

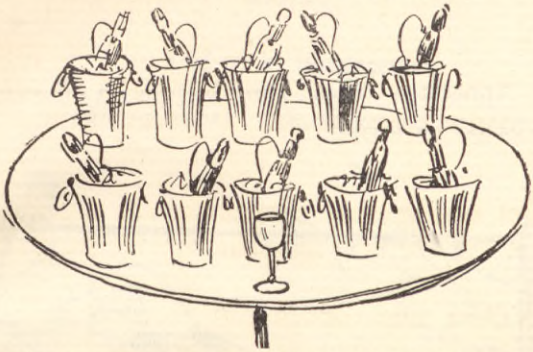

Lyckas man ej med detta går man genast till

Grepp 2.

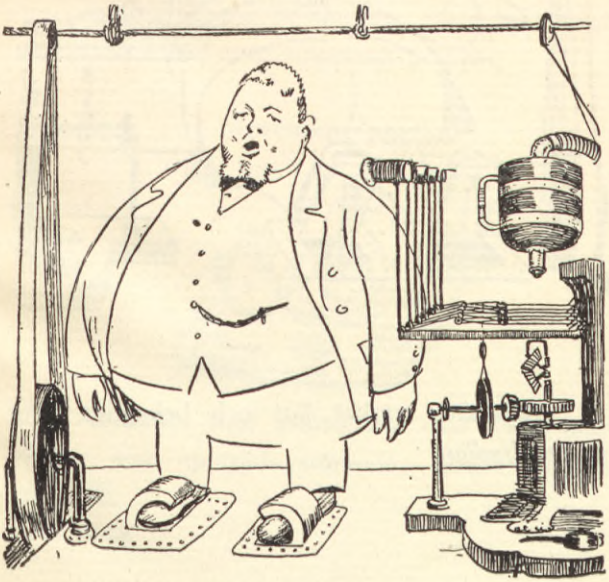

Apparaten sättes i gång genom att oförmärkt trycka på en knapp.

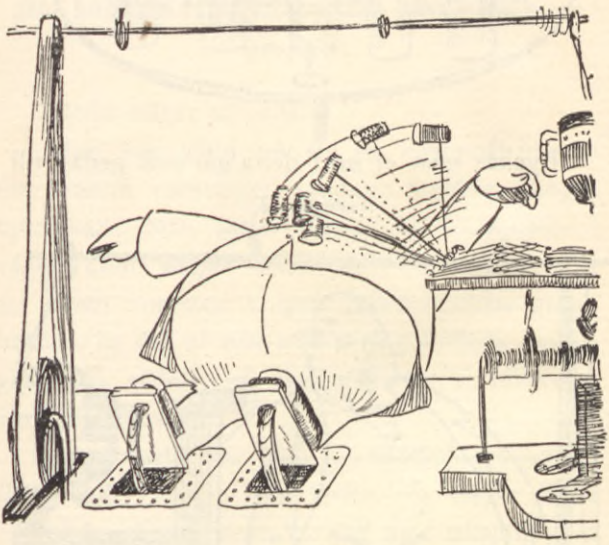

Apparaten verkar lätt och behagligt samt *nästan ljudlöst.*

Det s. k. näsgreppet.

Lätt att lära! Försök det på er själf!

Iakttag noga pekfingrets riktning! Skulle näsan falla ned igen upprepas greppet.

Arsenikgreppet.

Användes mot svärmödrar eller andra äldre damer, som uppträda störande. Bilden talar för sig själf.

Grepp mot fordringsägare.

Kvinnan uthyres för en summa af 20 kr. om dagen (hos yngre fondmäklare 35) ett för allt. Utmärkta betyg från Velinder, Dickson, Vretman och Lilliesköld.

Det s. k. såpgreppet.

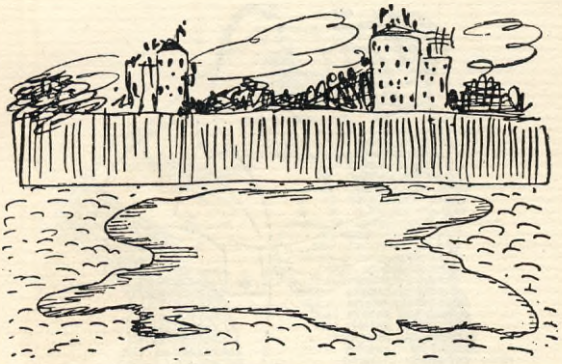

Man ordnar på förhand att striden äger rum på denna plats och såpar noga in stället. Då motståndaren kommer dit halkar han och slår ihjäl sig själf. Vintertid kan man ta hvilken plats som helst i Stockholm utan såpa.

Nya rockgreppet.

Uppfunnet af baron Carl Cederström.

I stället för att dra af motståndaren hans rock tar man hastigt på honom sin egen. Han blir mycket förvånad och kan lätt behandlas. Naturligtvis tar man sedan igen rocken.

Förlofningsgreppet.

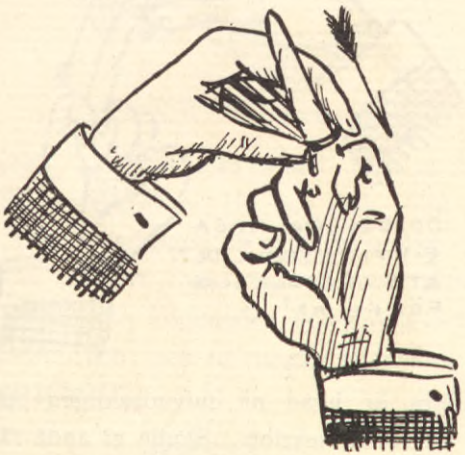

Kan upprepas ofta med samma ring.

Skilsmässogreppet.

Iakttag skillnaden.

Detta är hvad ni hufvudsakligen behöfver lära i en första lektion. Skulle ni ändå råka bli anfallen, så ger jag er här 2 utmärkta grepp:

Ställ er mot en stenvägg. När fienden slår till, spring hastigt undan så att fienden slår näfven hårdt i väggen. Kan upprepas så länge väggen håller.

Skulle det inte finnas en stenvägg i närheten måste ni begagna

Springgreppet.

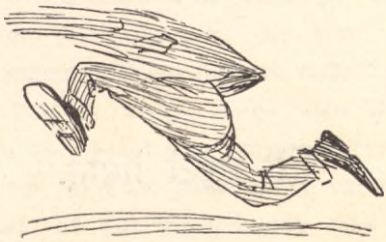

Spring så mycket ni orkar! Och så fort ni kan! Spring i krokar! Hit och dit! Utan uppehåll! När ni ändtligen är hemma, spring uppför trapporna in i ert rum, regla dörren, skjut för byrån, soffan och kommoden och spring fort fram till fönstret och räck ut tungan åt fienden. Då blir han bräckt!

HASSE Z.

(Personlig mottagning 1—2. Förskottslikvid.)

Ett eget hem.

Jonatan sprang vägen hem från hållplatsen. Han bodde i en utkant af staden och det var sent på kvällen. Han sprang uppför trapporna. Det var höga och långa trappor och de voro fyra. Han sprang förbi auditörns dörr en trappa upp, majorns, två trappor upp, öfverstens, tre trappor upp och så var han vid sin egen. På den nya mässingsskylten stod:

JONATAN BONELL

(Där skulle bara ha stått BONELL, i elegant skrifstil, ty så skrifs det på verkligt fina dörrskyltar, men Jonatan visste icke om det och den järnbod, där han beställt skylten, var ingen fin järnbod.)

Hjärtat bultade i bröstet på Bonell. Fyra

trappor i den takten var mycket och han hade ännu icke börjat träna för idrottsmärket. Han tryckte på ringknappen och lyssnade. Hans unga hustru kom och öppnade. Nu tror någon att Jonatan omfamnade henne och sade: god afton älskling, har du väntat länge, min dyraste på jorden, m. m. sådant som går för sig i romanerna. Herr Bonell såg att hans hustru var söt. Men man skulle ha fått knipit honom med glödande tänger för att få honom att meddela sina tankar om hvad han såg i den vägen. Han älskade sin hustru men han hade, vid Gud, aldrig talt om det. Det vore att förlora i värdighet. När han friade, såg han först efter att de voro ensamma i rummet, därpå tog han henne om halsen och kysste henne i 30 sekunder. När hon sedan strålande af en oerhörd lycka slog sina armar om hans hals och sade:

— O, Jonatan, hvad jag älskar dig! så lär han helt vänligt ha klappat hennes kind och svarat:

— Säger du de!! Säger du de!!

Jonatan hängde upp sin öfverrock i tamburen, tog Aftonbladet ur fickan och sade:

— Nå, de ä' väl i ordning nu?

Fru Bonell svarade:

— I ordning! Möblerna har ju inte kommit. Sängarna ä' de enda som finns, vi få väl äta på nattduksbordet så länge. Men, hör du, Jonatan, (fru Bonell tog sin man afsides och hviskade) hon har kommit, jungfrun. Hon heter Frida.

— Jaså, sade Jonatan, det ska vi väl snart ta ur henne. Det finns väl vackrare namn.

— Skämta inte nu, sade fru Bonell, utan säg i stället hvar hon skall ligga.

— Hos mej naturligtvis. Hvar annars?

— Du är odräglig — hennes säng har ju inte kommit.

— Ring på till Grand. Rum åt gatan. Dublett. Balkong.

— Hon får väl ligga på golfvet för i natt.

— Ja, om hon nödvändigt vill så.

Herr Bonell gick därpå igenom våningen. Det var hans första våning. Den bestod af 3 rum och jungfrualkov. 1,000 kr. i hyra, ty det var ett fint hus. Herr Bonell hade redan klart för sig att det gjorde 250 kr. i kvartalet men

hvar han skulle ta de kronorna visste han inte riktigt.

Tapeterna voro snygga, enfärgade. Han knäppte på elektriska ljuset. Det brann vackert. Han gick ut i förstugan och tryckte på knappen till nattljuset. Det brann också. Han tog upp klockan och såg efter hur länge det brann. Precis 3 minuter. »Så nu vet man det.»

I denna våning, i detta hus bodde Bonell i fem år.

Han lärde sig att portvakten skulle ha 5 kronor till jul och lika mycket till midsommar för att inte se trumpen ut. Han kom också underfund med att auditören en trappa upp var en högst ilsken herre. Bonell hade en tvätterska, en äldre dam med ett ledsamt ansikte. Auditören mötte den damen en morgon midt i trappan. Det fanns ingenting som så förargade auditören som att möta en gammal dam då han gick ut om morgonen. Han stannade midt framför tvätterskan och spottade henne rakt i ansiktet. Så var det med det.

— — — — — — — — — — — — — — —

Bonell fick kunskap om saken och han såg

den som den var: en förolämpning mot honom! Det var ju *hans* tvätterska! Han tog på sig hatt och rock och sprang ned till auditören. Han ringde på dörren. Auditören öppnade själf.

— Ursäkta, sade herr Bonell med värdighet, men det var min tvätterska som herr auditören spottade i ansiktet i morse!

— Jaså, var det herrns, sade auditören och slog igen dörren.

Bonell gick upp till sig något långsammare än han gick ned. I förstugan stod fru Bonell och frågade förskrämd:

— Nå, hvad gjorde du med honom?!

— Jag talade med honom, sade Bonell och gick in till sig.

Men en dag kom ett spöke och tog herr Bonell. Det spöket heter Egnahemsspöket och det kommer alltid någon gång till unga män och kvinnor som varit gifta några år. Spöket höll Jonatan i hjärtat en lång tid tills han plötsligt en afton då han skulle gå till sängs talade till sin hustru:

— Det är tokigt att bo i ett sådant här hus! Det är tokigt att bo i staden! Staden skall man arbeta i, staden skall vara för fabriker och

tryckerier och elektricitetsverk och gas- och vattenledning, men på landet skall människan bo! Är detta mitt hem? Jag bor ju inte hos mig själf, jag bor hos öfverstar, majorer och auditörer och dom bor hos mej och för det betalar jag pengar som jag aldrig får igen! Annat är det med ett litet hus på landet! Där är jag själf herre, där gör jag hvad jag vill och slipper höra en gammal markatta sjunga inunder mej hela kvällarna!

Och tänk så härligt för barnen! De kunna vara ute hela dagarna, de bli friska och sunda, grändens bleka barn få hälsans ros uppå sin kind (Bonell hade läst detta i någon dikt om sommarkolonierna). Ut på landet, det är meningen med människan!

Här somnade herr Bonell men hans hustru låg vaken och tänkte. Hennes vackra ögon tittade rakt in i mörkret och strax vid kakelugnsvrån såg hon en röd liten stuga med höga tallar omkring. På verandan stod hon själf och vid grinden — den hvita lilla grinden — stod hennes Jonatan. Hon såg alltihop så tydligt för sig att hon blef varm om hjärtat, men så med ett stod något annat ännu tydligare för hennes själs blick och det var:

Jag får aldrig någon piga som stannar!

Då blef kakelugnsvrån svart igen och så somnade fru Bonell.

Nästa söndag for herr och fru Bonell till Storängen. Där var en villa till salu. Å, den var förtjusande. På nedra botten var ett stort rum och där uppe var fyra garderober. Där var en härlig utsikt öfver de andra villorna och om man gick ut på taket kunde man se sjön.

På tåget hem tog fru Bonell i ett dörrhandtag. Hennes hvita handske blef kolsvart. Ett sånt tåg! En så'n bana! Där kunde ingen bo! Och så fanns det intet vatten!

Nästa söndag for man till Lidingön. Det var något annat! Att kunna klifva på spårvagnen hvar man ville i staden och fara direkt ut! Utmärkt! Och så vackert!

Där fanns en liten tomt händelsevis ledig. En arbetare som gick förbi sade att den kostade 30 öre kvadratfoten. Den var 20,000 kvadratfot.

Här skulle de bygga. De sågo att detta var den enda plats i världen där de kunde bo! Där fanns berg, skog och trädgårdsmark.

Nu började en tid för Bonells! Man talade inte om annat än villan och talade man inte så tänkte man på den. Man mätte golfytor, tapetserade, beräknade och låg vaken om nätterna för att bestämma om man skulle ha värmeledning, öppen spis eller kakelugnar. Man stannade vid öppen spis: egen härd är guld värd!

Man reste ut vid alla tider på dygnet, i regn, i solsken, i dimma och slutligen for man ut sent en afton med sista vagnen för att se hur belysningen tog sig ut på vägarna. Ypperligt. Man räknade ut att om man började bygga i december så kunde man flytta ut 1 april. Våren var härligast på landet!

Allt gick bra men så kom kraschen: herr Bonell tog sig ledigt en förmiddag och for ut för att ta tid på hur långt det var *precis* från Stureplan. Det var en vacker morgon. Höstsolen lyste blek och de gula bladen föllo sakta mot jorden.

På herr Bonells tomt stodo två feta herrar och sysslade med ett måttband. Jonatan kände något underligt i bröstet. Men så smålog han, lyfte på hatten och sade:

— Är det inte en utmärkt plats för en villa, så härlig!

— Jo, sade den ene af herrarna, den är bra. Jag har nyss varit uppe på kontoret och köpt tomten. Jag börjar bygga här i nästa vecka. Sju rum och kök och . . .

— — — — — — — — — — — — — — —

Jonatan Bonell bor kvar i sin våning öfver öfversten, öfver majorn, öfver auditörn. Det har blifvit kallt nu och han har satt in en Solid i kakelugnen. Han sitter framför den om kvällarna och värmer sig och öfver den har han målat med röda bokstäfver:

Egen härd är guld värd!

Så hånfull mot lifvet har herr Bonell aldrig varit.

6000180341
Göteborgs universitetsbibliotek